

Čertovské Vianoce!

Názov: Čertovské Vianoce!

Autor: Tesska

Pairing: všehochuť, ale hlavný je Severus-Remus-Harry

Varovanie: slash (cez 20 000 slov)

Popis: Láska i hory prenáša 😊

I.

Nebola to noc ako každá iná. Bola to strašná noc, pretože prebudiť sa v jednej posteli s otcom svojej manželky a navyše totálne uspokojený bolo viac ako len zlé.

Od tej chvíle sa všetko zmenilo. Preňho, pre Ginny i pre ich deti. A to len preto, lebo nechcel pokračovať v klamstve, za ktoré sa celé roky skrýval. Pravda, to, čo sa stalo medzi ním a Arturom sa nikdy nikto nedozvedel. Postaral sa o to osobne. A postaral sa aj o to, aby tomu dobrosrdečnému mužovi upravil spomienky, preklínajúc fľašu portského a pocity, ktoré ho kvárilí poriadne dlhú dobu.

Odsťahoval sa na Grimmauldovo námestie, zničený, osamelý a vnútorne celkom vyprahnutý. Remus ho privítal s otvoreným náručím a pochopením, ktoré potreboval ako soľ.

oooOOOoooOOOooo

Strhol sa, keď za ním buchli dvere. Harry sa otočil od okna, za ktorým snežilo a pozrel do očí svojho spolubývajúceho.

„Prišiel ti list,“ povedal Remus a položil mu došlú poštu na nevelký, okrúhly stolík. Harry sotva prikývol.

Stačil jediný pohľad, aby spoznal Albusov rukopis. V každom liste mu deti pripomínali, ako im chýba. Nechápali, čo sa medzi nimi stalo a on sa tomu nemal čo čudovať. Ale ako im povedať, že nie je tým, za akého ho mali? Nemal však silu čeliť im, ani ich vyčítavým pohľadom, ktorým by ho nepochybne zahrnuli, keby sa dozvedeli pravdu. A nemal chuť brániť sa ani celej záľahe otázok, na ktoré ešte nebol pripravený odpovedať. Hoci vedel, že sa tomu nevyhne.

Na nálade mu určite nepridávalo ani to, že najkrajšie sviatky roku boli na dosah.

„Ďakujem. Neskôr si ho prečítam.“

Remus si strčil ruky do vreciek a zamračil sa. Jeho obočie sa stiahlo nad svetlohnedými očami.

„Nechceš sa pohovárať? Vieš, vidím, že ťa niečo zožiera a z vlastnej skúsenosti viem, že to nie je dobrý pocit. Sľubujem, že to ostane len medzi nami.“

Harry odvrátil pohľad. Teraz by mu pohár brandy, alebo whisky, či čohokoľvek silnejšieho prišiel viac ako vhod. Zahryzol si do pery. Možno mal Remus pravdu. Možno by mu poradil. A možno by úplne stačilo, keby sa mu iba vyzprával.

„Sadni si,“ vyzval ho bezmyšlienkovite a muž poslúchol.

„Nikdy som nikomu neprezradil, čo bolo dôvodom môjho rozvodu s Ginny. Si si istý, že to chceš vedieť? Aj za cenu, že sa ti zhnusím?“

Remusov výraz tváre odzrkadľoval číry zmätok, ale muž i tak prikývol. Harrymu by sotva čosi odmietol. A nedokázal si ani len predstaviť, že by sa mu mohol zhnustiť. Nech už za tým stálo čokoľvek.

O chvíľu ho už počúval a hoci nevychádzal z údivu, určite k mladíkovi nepociťoval žiadne zhnusenie. Iba ak možno... údiv na tým, čoho sa podľa vlastných slov dopustil.

„Ginny to samozrejme nevie. A ani nik iný. Ani sám Artur. Zariadil som to.“

Prekvapilo ho, ako znie Harryho hlas fádne a mdlo. Akoby to ani nebol on.

„Harry, sám si povedal, že ste pili. Ako si môžeš byť istý, že ste sa spolu vyspali, keď...“

„To proste vieš!“ vybuchol a prečesal si prstami strapaté vlasy. „Nikdy predtým som sa ráno neprebudil taký... plný života a... energie. A zároveň mi zo seba bolo na vracanie, chápeš?“

Remus sklonil hlavu, ruky zopäté v lone. Vedel, že musí s pravdou von. Pridlho otáľal. Keby len tušil, čo zavíní...

„Nestalo sa to, čo si myslíš,“ prehovoril po chvíli ťaživého ticha. Mladší muž sa k nemu pomaly otočil, v zelených očiach celé roje nevyslovených otázok. Zahabkal. „Ja... keby som vedel, že...“

„Remus?“ ozval sa Harry priškrteným hlasom. Muž sediaci v kresle viditeľne zbledol.

„Je pravda, že si v tú noc s Arturom trochu prebral. Keď som dorazil do Brloha, boli ste obaja pekne pod parou,“ rozhovoril sa bez toho, aby mu bol schopný pozrieť do očí. „Artur po chvíli odišiel do postele, ale ty... začal si...“

Harry sotva dýchal. „Začal som čo?“

„Zvádzať ma.“

Harryho oči sa nepatrne rozšírili. V mysli sa mu začali objavovať malé útržky roztratených, zahmlených spomienok. Hudba, tanec... bujarý smiech... *Túžba...*

„Viem, že som nemal a mrzí ma to.“

„Čo si nemal?“ opýtal sa ho bez dychu zelenooký čarodejník.

„Podvoliť sa. Lenže, keď-keď si ma pobožkal, bolo to... bolo to... nádherné a ja som po tom tak dlho túžil,“ priznal zahanbene jedným dychom. „Chcel som to ukončiť včas, prisahám, lenže ty si... *Och, merlin!* Pochopím, ak ma budeš nenávidieť!“

Vymrštil sa z kresla a vyrútil sa k dverám. Lenže nech sa s nimi mocoval všetkou silou, ktorá sa skrývala v jeho štíhlom tele, ostali pevne zatvorené.

Na jeho plece dopadla Harryho ruka. Ale nie tvrdo. Bol to mäkký dotyk. Remus si nahlas povzdychol a oprel sa čelom o dvere, kým ho Harry neotočil tvárou k sebe.

„Za čo presne by som ťa mal nenávidieť?“ opýtal sa, tvár jemne sfarbená rumencom.

„Došlo na viac, než len na bozk,“ zamrmal Remus s tvrdohlavo zatvorenými očami. „Ale bol si... taký krásny, taký roztúžený a nespútaný... Chcel som sa iba dotknúť toho, čo si mi ponúkal a... Odpusť. Sklamal som ťa.“

Harry mal dojem, že sníva. Nikdy predtým niečo podobné nezažil. Práve mu zo srdca padol obrovský balvan a on sám mal pocit, že to vyvolalo obrovský rachot, ktorý nebolo možné prepočuť!

Netušil, či sa má smiať alebo plakať.

„A čo potom Artur?“

„Omyl. Len zamieril do zlej postele.“

Harry sa pousmial. Vzal do dlaní tvár toho nešťastného muža a konečne urobil to, po čom tak dlho túžil. A ani si nemusel stať na špičky.

Pobožkal ho.

A prišlo mu to úplne prirodzené.

//.

Harry sa zamračil nad neúhľadne zostaveným a formulovaným spisom k poslednému vyriešenému prípadu vlámačky na Keysovom námestí. Toto nemôže nechať nepovšimnuté.

Vstal zo svojho kresla a podišiel k dverám, ktoré rázne otvoril. „Flint, ku mne!“ zvolal a vrátil sa na miesto.

Z jednej z mnohých kójí rozostavaných vo veľkej miestnosti vystrelila do vzduchu hlava. O chvíľu neskôr si už menovaný zastal priamo pred šéfom.

Harry hodil spis na stôl tak, aby ho príšelec mohol dobre vidieť. „Čo je to?“ opýtal sa podráždene.

„Prípad Ettely Rainovej?“ opýtal sa jeho podriadený a o sekundu neskôr pochopil, že prestrelil, pretože Harry vyzeral skutočne podráždene.

„Marcus, toto prepíšeš. Neviem, čo sa s tebou deje, ale toto tu,“ vytiahol popísaný pergamen, „vyzerá tak, akoby to písal človek s IQ hojdacieho koníka. Bez urážky,“ dodal a premeral si ho pohľadom. „Deje sa niečo?“

Marcus zovrel ústa do tenkej linky a pokrútil hlavou.

„Ak máš nejaké problémy v práci, chcem o tom vedieť. Ak sú osobné, neťahaj ich sem.“

Tmavovlasý muž prikývol. Veľmi dobre si uvedomoval, ako dlho o toto miesto bojoval a ako neľahko ho získal. A keď už bol tu, nerád by si pokazil reputáciu. Navyše, nikto, kto pred rokmi patrilo do slizolinskej fakulty to ani roky po vojne nemal ľahké. Automaticky ste dostali nálepku, podľa ktorej sa na vás dívali.

Mal jedno šťastie, že Potter bol v tomto iný.

Obaja sa vzápätí pozreli na plavovlasú dievčinu, ktorá vtrhla do kancelárie vrchného aurora bez zaklopania. „Šéfe, poplach. Lúpežná vražda v Blacktowne!“

Harry bez slova vstal, schmatol z vešiaka svoj habit a vyrazil von nasledovaný aurormi Flintom a Angusovou v tesnom závese.

„Pevensyová, nech sa pripraví forenzný tím a nasleduje nás na miesto činu!“ prikázal mladej sekretárke, ktorá horlivo prikyvovala.

O chvíľu neskôr, po zbežnej obhliadke sa vyšiel nadýchať čerstvého vzduchu. Ten dom vyzeral hrozne. Ani dve telá, ktoré našli vnútri nesvedčili o opaku. Nebola to čistá práca. Toto dokázal vykonať len šialený maniak. A ešte si na nich zgustol. Z toľkej brutalily sa mu obracal žalúdok.

Z domu za jeho chrbtom sa vynorila drobná ženská postava oblečená v priliehavej kombinéze. Práve si dávala dole z rúk chirurgické rukavice, odev niesol známky kontaktu s obeťami. Drobné i väčšie škvrny od krvi.

„Hrozné, však?“ opýtala sa, keď vytiahla prúťik, aby na seba použila čistiace kúzlo.

„Veru. Jeden by sa zamyslel na tým, ako je možné, že to dokážeš ustáť.“

Usmiala sa. „Práca coronera má pre mňa isté čaro, i keď v takýchto prípadoch svoju kvalifikáciu a predchádzajúce životné rozhodnutia neraz zvažujem,“ priznala.

„A čo si zistila?“

„Múdrejšia budem samozrejme po pitve, ale videl si to sám. Tie škrabance a uhryznutia...“

Prikývol. „Takže ho máme nazad?“

„Je to už asi tak. Dúfam, že ho chytíte čím skôr.“

„To dúfam i ja,“ pritakal a rukou vo vrecku znova ohmatal poskladaný kúsok pergamentu, ktorý ho tam ťažil ako kus balvanu.

Kým z domu vynášali telá obetí, Flint a Angusová spolu s ostatnými špecialistami podrobne preskúmali miesto činu. I tak podvedome tušil, čo nájdu. Napokon, svedčil o tom odkaz venovaný práve jemu.

Harry zahrešil v momente, keď ho takmer oslepil blesk fotoaparátu. Novinári na seba nenechali dlho čakať a jeho bývalá manželka bola samozrejme medzi nimi. Hneď v prvom rade.

Odtiahol ju bokom, vyhýbajúc sa dotieravým bleskom. „O čo ide? Kto je obeťou a ako sa to stalo?“ chrľila svoje otázky jednu za druhou.

Harry ju sprážil pohľadom. „Nepoviem ti nič, to dobre vieš. Nie skôr, ako urobíme verejné vyhlásenie.“

„Takže je to vážne?“ opýtala sa.

Ani brvou nemihol.

Dotkla sa jeho líca končekmi prstov v náznaku pohladenia, ale on sa odvrátil skôr ako ruka skĺzla k silnej čeľusti. Úsmev na perách ženy v momente zmizol.

„Ginny, prosím, som v práci!“

„Aj ja, ak si si nevšimol a potrebujem aspoň nejaké informácie!“

„Ale nie teraz!“

„A kedy?“ zamračila sa naňho.

„Keď tu skončíme,“ povedal o niečo miernejšie a otočil sa, keď naňho zavolať Flint. „Musím.“

„Počkám ťa v kaviarni naproti, dobre?“

Prikývol, ale nebolo v tom ani trochu nadšenia. Otočil sa jej chrbtom a nechal ostatných zvedavcov za sebou.

///.

Ginny si povzdychla. Jej bývalý manžel sa neprestával mračiť nielen na ňu, ale i na svoju kávu.

„Venuj tomu koláču ešte chvíľu takýto vražedný pohľad a skysne ti tá šľahačka, čo je na ňom,“ zašomrala, ťukajúc perom po svojom pripravenom notese. „A teraz hovor. Chcem vedieť aspoň základ.“

„Základ predsa máš, nie? Jane Stoddardová a jej štrnásťročný syn. Obaja čarodejníci.“

„To je málo!“ zaškrípala zubami.

Zabodol do koláča vidličku a odkrojil si kúsok, aby ho aspoň ochutnal. Tvarohový mal rád a musel uznať, že tá šľahačka na ňom pôsobila osviežujúco. Rovnako ako i oranžová plnka pod štedrou vrstvou tvarohu.

Ginny si povzdychla a tresla perom o stôl. Bolo zjavné, že z neho nedostane o nič viac ako sa dozvedela. Zúžila oči a preklala ho našťvaným pohľadom. „Tak dobre, iná téma. Čo bolo pravým dôvodom nášho rozvodu?“

Vzhladol k nej s neurčitým výrazom v tvári a ona sa naklonila ponad stôl bližšie k nemu. „Nemysli si, že som uverila tej absurdnej báchorke o neprekonateľných nezhodách. Klapalo nám to perfektne.“

Harry pustil dezertnú vidličku a oprel sa na stoličke, pohľad upretý na načatý koláč. „Nie, to nie. Ale bolo to najmenej preto, čo som mohol urobiť, čo povedať. Chcel som vás iba chrániť.“

Ginny si odfrkla a provokatívne nadvihla obočie. „A nie je to tak, že si chcel chrániť skôr sám seba?“

Neodpovedal hneď. Zdalo sa, že premýšľa. Potom pomaly prikývol. „Možno nie som až taký hrdina, za akého ste ma považovali. Ale stále som to ja, Ginny a mám vás rád. Aj teba. I keď nie tak, ako si zaslúžiš.“

Zažmurkala. A bolo to tu zas. Veľmi dobre si pamätala na chvíľu, kedy jej povedal čosi podobné. A bolo to krátko pred rozvodom.

„Čo mi tým chceš akože naznačiť?“

Pokrútil hlavou a vstal od stola. Hodil naňho pár mincí a načiahol sa po bunde. „Raz ti to poviem. Ale nie tu. A nie teraz, dobre?“

Podišiel k nej, vtisol jej bozk na vrch hlavy a odišiel. Jeho bývalá manželka sa za ním dávala smutným a trochu podozrievavým pohľadom.

oooOOOoooOOOooo

Lucius odvrátil pohľad od okna. Nemohol poprieť, že bol vrcholne sklamaný. A dával to i patrične najavo. Správal sa prchko, hovoril úsečne a celá jeho bytosť vyjadrovala nesúhlas.

Jeho dlhoročný priateľ však ani brvou nemihol. Zdvihol pohár bieleho vína k ústam a odpil si.

„Naozaj som dúfal, že obnovíme naše priateľské... styky, Severus,“ povedal konečne nahlas to, čo mu už chvíľu naznačoval, pričom ho prepaľoval žiadostivým pohľadom. Keby to záviselo na ňom, najradšej by sa naňho vrhol okamžite a s neývalou vervou ako jelen v ruji.

Lenže Severus sa mu od prvej minúty, ako mu otvoril dvere javil ako kus ľadu. *Dofrasa!* Stačilo, že si v mysli vybavil ich nejedno vášnivé milovanie a zovrela mu krv v žilách! Celé tie posrané roky, kedy bol zavretý v Azkabane si túto chvíľu predstavoval nespočetne ráz. A čo sa mu ušlo? Nič! Len bolestné sklamanie!

„Dúfal si zle, Lucius,“ odbil ho a pohľadom už znova zavadil o hodiny. Lucius uvažoval, či to robí naschvál. Príšerne ho to iritovalo. Naznačuje mu snáď, že by sa mal pratať? *Aké drzé!*

Okrem toho, fakt, že ho odmietol bol nesmierne ponižujúci. Zvlášť pre muža, ktorý sa len nedávno vrátil z väzenia a túžil po tom, aby aspoň niečo v jeho živote bolo normálne.

Zjavne chcel naozaj veľa.

„Mám odísť?“ opýtal sa priamo. „Pretože mám dojem, že moja návšteva ti neprišla práve vhod.“

Severus naňho pozrel, ale neodpovedal. To bola posledná kvapka.

„Takže tak!“ nazlostil sa a prudko vstal. „Zjavne ti už nie som dobrý, čo? Alebo si ma vymenil za iného? Je to tak? Našiel si si nejakého idiota, ktorý preťahuje ten tvoj kostnatý zadok? Robí to pekne tvrdo, ako to máš rád?“ chrlil urážku za urážkou, kým Severus naňho iba stoicky zísal. Čierne oči sa však nebezpečne blýskali.

„Stále si ženatý, Lucius!“ povedal nebezpečne nízko posadeným hlasom. „Koľkokrát si mi sľuboval, že sa rozvedieš? Nevieš to? Ja to viem! Opakoval si to zakaždým, keď si mrdal ten môj kostnatý zadok, ako si ho nazval!“ zasipel. „Okrem toho, dozvedel sa o nás Draco. Bolo len múdre, že to skončilo.“

Lucius naňho neprestal zazeráť. „Skončilo to len preto, lebo ma zavreli! *Ja* som to neskončil!“

Severus vstal a odfrkol si. „Ale ja áno. A teraz prosím, odíď. Niekoho čakám.“

Lucius schmatol svoj habit a vyrútil sa von. Hnev z neho sršal každým pórom a Severusovi to bolo ukradnuté.

Ak k sebe mal byť úprimný, uľavilo sa mu. Obával sa totiž, že to nepôjde tak ľahko. No, ľahko. Skôr ako sa to vezme. Búrku prežil. Uvidí sa, čo bude nasledovať. Lucius bol Malfoy. A tí sa len tak nevzdávajú.

Remus zastal pred dverami, na ktorých sa olupávala farba, a ktoré by nepochybne radi prijali nový náter. Už dvíhal ruku, aby vzal do prstov obyčajné čierne kruhové klopadlo, keď sa dvere prudko otvorili.

Necúvol, len prekvapene zažmurkal. Pred ním sa totiž objavil plavovlasý elegán. Očividne zle naladený.

„Malfoy,“ pozdravil ho, ale muž iba pozrel niekam do chodby za seba a zavrčal.

„Klesol si tak hlboko?!“

Remus pochopil, že to mala byť urážka, ale rozhodol sa nevšímať si ho. Napokon, nebol tu kvôli tomu, čo práve naznačil Lucius.

IV.

Lupin ostal v jeho malej predsieni a Severusa zarazilo, ako mohutne ten chlap pôsobí i napriek svojmu chorobnému zjavu. Vlastne, popravde, nevyzeral až tak nezdravo ako kedysi. A jeho oči žiarili svetlom, ktoré ho lákalo ako nočného motýľa.

Odvrátil sa bez toho, aby sa myšlienkami ďalej zaoberal tým, čo to mohlo spôsobiť. Vošiel do pracovne a zobral odtiaľ fľaštičku s elixírom.

Lupin zaplatil, poďakoval a zasa odišiel. A zanechal ho v podivnom rozpoležení, ktoré sa mu vôbec nepáčilo.

Vrátil sa do salónu a k poháru vína. Odpil si a usadil sa vo svojom obľúbenom kresle uvažujúc nad tým, prečo si Lucius myslel, že má pomer akurát s ním? Musel nad tým bizarným nápadom pokrútiť hlavou.

I keď, zarazil sa po chvíli, Lupin nevyzeral zle. Akýmsi zvláštnym spôsobom pôsobil väčšmi príťažlivejšie ako samotný dokonale upravený a elegantný Lucius. Bola to tá jeho animálna stránka, ktorá naňho tak zapôsobila? Alebo pomerne upravený výzor?

Povzdychol si a obrátil do seba zvyšok obsahu pohára. Možno to bolo iba čaro toho okrúhleho zadku, ktorý sa mu črtal pod tesnými nohavicami a on mal to šťastie, že si to všimol.

Severus sa nepatrne zamračil. Jeho vzťah s Luciusom sa vlastne ani vzťahom nedal nazvať. Vymedzil by to na fakt, že spolu sexuovali a vyvádzali ako králiky. Ale to skončilo už dávno. Nemal čo ľutovať.

Aj tak si nemohol odpustiť otázku, ako bolo možné, že on, absolútne aktívny sa vo vzťahu s ním stal submisívny? Malo to síce svoje výhody, ale nenamietal by, keby si aspoň sem-tam vymenili pozície. Lenže Lucius to tak nemal rád.

Keď sa prízemím rozľahol zvučný zvuk klopadla, nadvihol obočie a vstal z kresla. Mračiac sa ešte viac ako pred chvíľou. Neočakával už žiadnu návštevu. Mal v pláne variť.

Keď dvere rázne otvoril, od údivu sa nezmohol na slovo.

„Profesor Snape,“ pozdravil ho mladík, ktorý s malým úsmevom ustál ten jeho prekvapený pohľad. Prečo si ho len neustrážil? Hneval sa na seba v duchu.

„Potter, nebudem sa opakovať. Už nie som profesor, tak si ten titul odpušťať a radšej mi povedzte, čo vás sem privádza.“

Harry prikývol. „Pravdaže, pane. Ale bol by som radšej, keby sme to prebrali vo vnútri.“

Severus ustúpil a nechal ho vojsť. Popri tom sa zhlboka nadýchol sviežej vône, ktorá sa okolo toho muža vznášala a zahryzol si do pery.

Áno. Ak by sa pred niekým znova dobrovoľne dostal na štyri, tak pred ním. Potter bol vážne kus chlapa. To mu musel nechať.

V.

Harry tu už bol. Neraz. A skôr pracovne, než z osobných dôvodov. Popravde, netušil by ako by Snape zareagoval, pokiaľ by sa na jeho pravu objavil len tak z čista jasna. Mal však silný pocit, že by s ním vytrel podlahu jednou krátkou britkou vetou.

Ale keď za ním prišiel pracovne, Snape ho nemohol odbiť. Viazala ho totiž zmluva, či skôr dohoda, ktorú uzavrel s ministerstvom mágie, kde pracoval takpovediac na polovičný úväzok.

Snapova otázka ho teda nezaskočila. Ani jeho príslovečná nepohostinnosť. Ale to mu neprekážalo. Vlastne pri týchto návštevách jeden druhého trochu vytáčali rôznymi spôsobmi a jemu sa zdalo, že si neužíva iba on.

Snape mu ani teraz nepovedal, nech si sadne, ale on tak urobil. A muž v okamihu zúžil zrak, prepaľujúc ho tým svojím nečitateľným pohľadom, ktorý sa zakaždým, i keď márne snažil dešifrovať. Čítať v tvárach, gestách a mimike zlodejov, pašerákov a kriminálnych živlov vôbec bolo obdivuhodne ľahké, s čím sa študovanie Snapa nedalo samozrejme ani porovnať. Bol to skôr pochod cez mínové pole a mohlo sa stať, že ste raz dva skončili v nebezpečnej zóne. A vybuchli na celej čiare.

„O čo ide, pán Potter?“ opýtal sa Snape, keď sa usadil i on a načiahol sa po pohári s vínom. Harryho samozrejme neponúkol a sám si šiel doliať.

Harry sa uškrnul. Keby nebol v službe, asi by ho celkom rád šokoval tým, že by sa tým zlatistým mokom ponúkol sám. So všetkou svojou Potterovskou drzosťou, ktorú podedil po svojom drahom otcovi. Už len preto, aby mohol vidieť aspoň nejakú emóciu na tej bledej tvári.

„Som tu pracovne,“ začal na úvod, pozorujúc ruku s pohárom, ktorá sa dvihla k tenkým ružovým perám. Bol to veľmi elegantný pohyb na niekoho ako bol Snape. Na moment to rozptýlilo jeho myšlienky, ale potom sa sústredil.

Strčil ruku do vrečka, vybral z nej zmenšeninu spisu a položil ho na stôl. Spis sa v okamihu vrátil do pôvodnej veľkosti iba pri dotyku jeho ruky.

Ďalšia z výhod ich mnohoročnej známosti. Snape o ňom vedel takmer všetko. Takže skrývať pred ním fakt, že ovláda bezprútikovú mágiu nebolo nutné.

A ak to naňho nejako zapôsobilo, nedal to na sebe samozrejme poznať. V tom bol ozaj expert.

Snape sa za spisom nenačialoh hneď. Nechal ho, nech mu povie o čo ide, kým on popíjal víno.

„Ako viete, že je to jeho práca?“ opýtal sa napokon, keď Harry zmĺkol a obdaril ho pohľadom, ktorý sa dal označiť za vyzývavý. „Tá vražda sa stala sotva pred tromi hodinami. Nie je možné, aby ste mali v rukách posudok coronera.“

Mladší muž iba mykol plecóm. „Inštinkt?“ nadhodil a muž naňho zagánil. Potom odložil pohár na stôl.

„Neuťahujte si zo mňa, Potter. Ja nie som žiadny naivný rojko, ani žiadna hlupaňa, ktorá uverí každému vášmu slovu, akoby bolo sväté!“

„Škoda,“ zašomral si Harry popod nos a Snape sa zamračil.

Po chvíli ticha, ktoré mu pripadalo ako duel v pretláčaní sa pohľadmi siahol do vrečka a podal mu kúsok pergamenu, ktorý bol určený výsostne preňho a jeho smaragdový pohľad.

Snape sa poň bez váhania načialoh a roztvoril ho. Kým si ho prečítal, zo dva razy po ňom blysol pohľadom. Napokon ho znova zložil a vrátil mu ho.

„Vskutku hrozivé vyznanie, ale predpokladám, že to sú všetky, ktoré dostávajú od fanúšikov aj po tých rokoch,“ poznamenal sarkasticky.

Harry sa uškrnul. „Myslím, že hrozivá, či skôr alarmujúca je gramatika toho muža. Posúďte sám. Napísať niekomu – Pretyahnem ťa, ti skurvisin alebo Podrežem ty krk, až budeš kvýčať ako prasa. Skutočne som sa zdesil.“

„Neberiete tie výhražky na príliš ľahkú váhu, pán Potter?“ spýtal sa Snape mierne pobaveným tónom hlasu, ktorý už nerezonoval ostrosťou žiletky.

Harry sa na moment odmlčal. „Nikdy nič neberiem na ľahkú váhu, pán Snape. Preto som tu. Ste prvotriedny stopár a my potrebujeme vašu pomoc. Ak ho chceme chytiť čím skôr.“

„Ako inak. Bezo mňa ste prosto stratený, však, Potter?“

Nevedno prečo sa Harry pri tom výroku zachvel. Akoby tá veta nadobudla tým, že ju Snape vyslovil iný, skrytý zmysel. Jeho pohľad sa sústredil iba na tie pery, ktoré ho vábili. Mal dojem, že samotný mozog mu obostrela vatová výplň, ktorá mu bránila zareagovať a vytrúsiť nejakú podobne štipľavú odpoveď.

Možno to bolo znova len tým tónom hlasu, ktorý od neho slýchaval tak žalostne málokedy. Alebo to bolo spôsobené váhou jeho čierneho pohľadu, ktorý ho opantal?

oooOOOoooOOOooo

Bol rád, keď ten dom opúšťal. Čerstvý vzduch mu prečistil hlavu a schladil rozbúrenú krv. Bolo by možné, aby sa mu ten muž páčil? Mohol by to, čo cítil v jeho blízkosti skutočne definovať ako príťažlivosť?

Pretrel si rukou unavenú tvár a vykročil po ulici. Mal by sa spamätať. Keby Snape tušil, aké myšlienky sa mu preháňajú tou jeho strapatou hlavou, v momente by po ňom vypálil nejakú poriadne bolestivú kliatbu.

A skôr, než sa odmiestnil, uvedomil si jedno. Snapa nikdy nikto nevidel so žiadnou ženou. Takže, čo ak bol... čo ak bol aj on...

Nová myšlienka mu neprišla práve vhod. Predstava Snapa, ako pred ním kľací a tie jeho tenké pery obopínajú jeho stoporený penis, pričom sú ich pohľady zakliesnené do seba...

Ocitol sa úplne inde, ako mal v pláne, keď sa premiestňoval. Mal jedno šťastie, že sa nerozštiepil.

VI.

Hermiona sedela na podobložnici ozdobenej mäkkým čalúnením a opierala sa o vyšívaný vankúš jantárovej farby. Vedela, že sa do tejto miestnosti absolútne nehodí, ale Gabrielle ho i tak kúpila, pretože sa jej zapáčil ten jemný vzor v podobe väčších i menších geometrických kruhov.

V rukách držala pohár s príjemne teplým ovocným čajom a sledovala ako vonku za oknom tancuje sneh v divokom vyčínaní vetra.

Nepamätala si, kedy naposledy jej bolo tak príjemne. Po rozchode s Ronom, keď sa jej uľavilo? Lebo sex s ním jej pripadal tak strašne živočíšny a nech sa snažila ako chcela, nemala z neho žiadne potešenie, no a ich hádky boli čoraz horšie? Možno.

Alebo po tom krátkom vzťahu so Seamusom, ktorý trval sotva tri týždne? Povzdychla si. Seamusa mala rada a pri milovaní na ňu bral väčší ohľad ako Ronald, ale i tak to nebolo ono.

Prekvapivé bolo asi to, že jej trvalo príliš dlho, než si uvedomila, prečo to tak je. Pravda ju omráčila ako dobre mierené zaucho.

Odchlipla si z čaju a pootočila hlavu, keď v krbe – zasadenom presne v strede protíľahlej steny - vzbíkol oheň zelenou farbou. Z krbu vystúpila štíhla žena a mihu zo seba odstránila zvyšky popola.

„Ahoj,“ pozdravila ju spolubývajúca.

„Ahoj, bola si dlho preč,“ poznamenala Hermiona, pri rýchlom pohľade na nástenné kukučkové hodiny.

Gabrielle sa vytratila na moment do predsiene bytu, zobula sa a zhodila zo seba pletenú čiapku, šál a vlnený kabát tmavomodrej farby. Spod čiapky sa vytrúsili husté pramene striebrišto-plavých vlasov.

„Práca,“ odvetila stručne a zazubila sa, keď zbadala na konferenčnom stolíku vlastný pohár s čajom, zjavne udržiavaný kúzlom, aby nápoj nevychladol. Vzala ho do ruky a privoňala.

„Jablko a škorica?“

Hermiona prikývla.

„Ten mám najradšej,“ pripustila a sadla si na parapet oproti Hermione. Siahla po deke, ktorou bola prikrytá ona a zababušila sa. „Príjemný výhľad. Najmä ak tu máme tak krásne teplúčko.“

Hermiona sotva zareagovala. Miesto toho si zložila pohár na pokrčené kolená a pohľad preniesla na ruky, ktoré ružový porcelán objímali.

„To, čo sa stalo v noci... ja...“ Zavrela oči v momente, keď pocítila ako jej do líc stúpa červeň. Bolo možné, aby nenachádzala slov? Ona? Všetechná vševodka, ktorá mala na každú otázku okamžitú odpoveď?

„Je ti o tom nepríjemné hovoriť?“ vyrušila ju Gaby tichým hlasom a ona mala chuť skríknuť – *Áno!* Ale mlčala. „Nemyslím si, že by si sa mala dôvod hanbiť preto, čo ťa robí šťastnou, čo sa ti páči, či preto, čo ťa dokáže uspokojiť.“

Hermiona prudko vydýchla. Rozum jej hovoril, že Gabrielle má pravdu a ona sa správa ako hlupaňa, ale toto všetko bolo pre ňu nové. Priam desivo nové.

„Nemusiš mať výčitky. Ani kvôli mne. Nechcela som na teba tlačiť.“

„Netlačila si.“

„Možno nie, ale nakoniec to tak vyznelo a... obávam sa, že si konala trochu proti svojej vôli i kvôli tomu, čom som ti povedala. Mala som ti dať čas a za to sa ti ospravedlňujem. Sme priateľky a ja dúfam, že na tom sa nič nezmení.“

Konečne dvihla oči a pozrela do tých, ktoré mali farbu nočnej oblohy. Pokrútila hlavou. Ak si niečím bola momentálne istá, tak tým, že o jej priateľstvo prísť nechcela. „Nie, nezmení,“ uistila ju a pery sa jej konečne zvlنili v jemnom úsmeve.

Gaby jej ho rada opätovala.

„Povieš mi, čo ťa zdržalo v práci?“ opýtala sa Hermiona zvedavo a Gaby prikývla.

„Dobre, ale varujem ťa, nebude to nič pekné.“

„Tie detaily vynechaj. Vieš, ktoré, však?“

Gaby sa uškrnula. „Ale to potom nebudem mať o čom hovoriť.“

Obe sa rozosmiali.

oooOOOoooOOOooo

Za oknom zavíjal vietor, ale on ho sotva vnímal. Vlastne mu bolo ukradnuté všetko, až naňho. Získal si celú jeho pozornosť. Bodaj by aj nie.

Vrchný auror Potter ležal rozťahnutý na posteli, rukami zvierajúc silné tyčky jej vyrezávaného čela, po rozochvenom tele sa mu perlili kropaje potu a vlhké vlasy sa lepili na čelo. Zelené oči boli zbavené okuliarov a momentálne disponovali zahmleným pohľadom. Drevené tyče posteľe trčali do vzduchu bez akejkolvek baldachýnovej ozdoby, ktorú nenávidel už od školských čias a strop mu splýval do jednej veľkej bielej machule.

Vykríkol, zalykajúc sa neskonálnym pôžitkom, kým napokon neuvolnil zovretie jednej ruky a prsty nevplietol do vlasov muža, ktorý sa tak vytrvalo venoval jeho stoporenému penisu pulzujúcemu životom, túžbou a radostným očakávaním.

Vedel, že to už nepotrvá dlho. Päťami sa zapieral o matrac, zatínal a uvoľňoval svaly na zadku, akoby sa nevedel rozhodnúť, či toho úzkeho, klzkého votrelca vpustiť dnu alebo ho vypudiť. Našťastie, Remusov ukazováčik bol pomerne neodbytný a kým jeho jazyk a ústa pracovali na Harryho erekcii, mužov prst konečne prenikol cez zvierač.

Harry sa poddal, vnímajúc všetky tie nové pocity, ktoré mu donedávna boli ešte celkom cudzie. Nikdy predtým taký pôžitok zo sexu nemal. Nikdy predtým nemal zmysly vybičované na maximum. Nikdy predtým...

„Remus!“ zvolal roztraseným hlasom, zastretým vášňou a bokmi znova vyrazil proti jeho ústam, keď sa prst otrel o jeho prostatu. Muž k nemu zdvihol pohľad a on mal dojem, akoby sa naňho uškrnul. Jeho satie zintenzívnelo, jazyk zakmital po žaludi a znova ho poriadne nasal, pričom ho neprestával dráždiť prstom tam vnútri...

Harry o pár okamihov neskôr explodoval.

Sila orgazmu ho zaskočila. A prekvapila. Rovnako ako ho šokoval i fakt, že tie fascinujúce ústa jeho stoporený úd neopustili, ale cmúľali a sali ho i naďalej. Dokonca mal dojem, že si to muž vychutnáva. Že si vychutnáva jeho samého, akoby bol akousi delikatesou...

Keď s ním skončil, Harry bol nielen malátny, ale mal dojem, že nevládze pohnúť ani prstom.

„Zničil si ma,“ zamrmľal, keď si k nemu muž ľahol a majetnícky ho objal.

„A to sme sa ešte ani poriadne nemilovali,“ poznamenal zmyselne, vŕtľiac mu bozk na nahé plece.

Harry sa usmial, otočil hlavu a zadíval sa naňho. „Keby som vedel, že je to také, bol by som si s tebou začal oveľa skôr.“

Remus sa pousmial. „Netáraj. Aj tak si myslím, že na niektoré veci proste musel dozrieť čas.“

„Alebo som musel dozrieť ja,“ dodal.

„Alebo,“ pripustil starší muž a naklonil sa k nemu, aby ho krátko pobozkal.

„Zajtra musím za Ginny,“ povzdychol si Harry a preplietol si s ním prsty.

„Kvôli prípadu?“

„Nie, kvôli Alovi. Znela naštvane. Som zvedavá, čo vyviedol. Pretože ako vieš, Al je z mojich detí ten rozumnejší.“

Remus sa uškrnul a zhasol v izbe. „To hej. Spi. Zajtra skoro vstávaš.“

„Áno? Máš v pláne skorý ranný sex?“

Zachichotal sa, keď ho muž plesol po holom zadku ako neposlušné decko a roztopašne mu zavrčal do ucha: „Ty nenásytník!“

VII.

Harry sa oprel o kuchynský pult, kým si odviazala z úzkeho pása zásterku a uvažovala ako začať. Napokon si založila ruky v bok a povzdychla si. „Máme vážny problém.“

Harryho obočie sa stretlo s ofinou. Čo by mohlo byť také vážne? Albus bol poslušný chlapec a nevedel si prestaviť, čo mohol vyvieť.

„Počúvam.“ Založil si ruky na hrudi a zamračene ju sledoval.

Sadla si, prstami sa pohrávajúc s rožtekom krémového obrusu. „Písal mi James. Pred pár dňami. Nachytil Albusa ako sa bozkáva so Scorpiusom v komore na metly.“

Zažmurkal a chvíľu mu trvalo, kým sa zmohol na slovo. „A v čom presne vidíš ten problém?“

Pozrela naňho. Lepšie povedané, prebodla ho pohľadom účinnejšie, ako keby to bola urobila tou najostrejšou dýkou.

„Ty si ma nepočul?“ spýtala sa akosi spomalene, akoby dohovárala niekomu retardovanému, s obmedzeným chápaním.

„Počul. A pýtam sa, v čom vidíš ten problém?“

„Pre merlina, veď tvoj syn sa bozkával s chlapcom, Harry! To je podľa teba normálne?“

Jeho zamračenie sa nevytratilo. „Podľa tvojho rozčúlenia súdím, že zjavne nie je, však?“ odvrkol podráždene.

Tresla rukou po stole. „Nechcem mať zo syna prihriateho buzeranta!“

Ovládal sa. Naozaj. Inak by za seba neručil. „A tvoj brat Charlie je čo?“

„To je celkom iný prípad!“ vykričla. „Ak to necháš znova na mňa, nepraj si ma! Vyriešime to tu a teraz, ako rodina! Je to aj tvoj syn, Harry Potter, takže sa k tomu postav ako chlap!“

„Správaš sa ako fúria!“ zvolal namosúrene. „Uvedomuješ si to? A čo vlastne dúfaš, že urobím? Že mu zakážem stýkať sa s ním? A už keď tak spravím, nemal by som mu zakázať stýkať sa aj so zvyškom mužskej populácie sveta?!“

„Pokojne tak urob! Ale nepripustím, aby bol z môjho syna teploš!“

„Počúvaš sa?! Tebe asi preskočilo!“

Ginny očervenal od zlosti. „Mne? To všetko je tvoja vina! Keby si od nás nebol odišiel, mohlo byť všetko inak!“

„To je len tvoja mylná predstava.“

„Varujem ťa, Harry Potter, ak niečo neurobiš, podniknem opatrenia, ktoré...“

„Neopovažuj sa mi vyhrážať, ženská!“ povedal nízko posadeným výhražným tónom. „So svojim synom sa pozhovám. Ale nebudem mu brániť, aby bol sám sebou. Ak ho to robí šťastným, nebudem tým, kto mu ublíži. A ak ho máš rada, zachováš sa rovnako a hlavne, budeš držať svoj hnev a nevôľu na uzde. Chlapec má len pätnásť. Zjavne experimentuje, hľadá sám seba. Neurob nič, čo by si mohla neskôr ľutovať.“

„Aký si odrazu tolerantný,“ zasipela, „svätý Potter!“

„Si malicherná a zlomyseľná!“ vrátil jej to. „Takúto ťa nepoznám.“

„Za to samozrejme môžeš tiež ty!“ vyprskla britko a vôbec jej to nebolo ľúto. Harry pokrútil hlavou a bez pozdravu odišiel.

Chudák Al. Toto mu James veru spraviť nemusel. Zjavne sa musí pozhovárať s obidvomi synmi. A to čím skôr.

oooOOOoooOOOooo

Gaby ich na pitevni privítala s úsmevom.

„Máš to?“

Prikývla. „Ale nebude sa ti to páčiť.“

Severus prijal jej vyhlásenie so stoickým pokojom. Ako vždy. Zastal si po Potterovom boku s rukami zloženými za chrbtom rovným ako pravítko a počúval.

„Chlapec zomrel skôr ako matka. Bol sexuálne zneužitý, viackrát pohryzený do ramena, chrbta i krku,“ ukazovala teraz už očistené mladé telo so stopami po ostrých zuboch. „Vrah mu zlomil väzy ešte počas styku.“

Prešla k druhému pultu a odkryla bielu plachtu, pod ktorou ležala druhá obeť. „Žena bola zbitá, čo naznačuje fraktúra rebier a zlomenina stehennej kosti. Rovnako i rozsiahle podliatiny na jej tele. Z útržkov spomienok, ktoré sme jej odňali post mortem vieme, že bola pripútaná k zábradliu a nútená sledovať, čo sa deje s jej synom.“

„Aj ju znásilnil?“ opýtal sa Harry, ktorému sa i teraz žalúdok krútil odporom.

„Nie. Príčinou smrti bolo masívne vykrvácanie z tepny na krku, kde ju pohryzol.“

„Vďaka, Gaby. Je to všetko?“

Pokrútila hlavou. „Nie, nie je. Máme jeho DNA. Teraz to vieme na sto percent. Je to on, Harry. Naozaj sa vrátil.“

Harry prikývol a otočil sa k Severusovi. „Nasledujte ma, pane.“

Zaviedol ho do svojej kancelárie a sekretárku požiadal o dve šálky kávy. Jednu osladenú a s kvapkou smotany, druhú čiernu.

Museli toho veľa prebrať. V duchu si pripomenul, že sa nesmie zabudnúť zastaviť v Rokforte.

VIII.

Potreboval vypnúť. Ohľadom prípadu sa dohodli a narýchlo naplánovali ďalší postup. Snape bol ako zvyčajne pohotový a mal konštruktívne nápady. To sa mu na ňom rátalo asi najviac. Primeraná posila tímu, vďaka ktorej vedel, že nemôžu neuspieť.

Keď sa vynoril z krbu u riaditeľky, privítali ho nadšené hlasy bývalých riaditeľov, ktorých podobizne viseli na stenách po obvode miestnosti. Nezdržoval sa dlho, pretože nemal času na zvyš. Na misiu vyrazia ešte dnes v noci. A to sa plánoval ešte zastaviť na Grimmauldovom námestí a oznámiť to Remusovi.

Okrem toho, mal sa tam stretnúť so Snapom.

Jeho synovia čakali v celkom prázdnej Veľkej sieni, každý na opačnom konci dlhočizného stola. James sa usmial, ale ten úsmev razom pohasol, keď sa na ňom zastavil prísny pohľad jeho otca.

„Ahoj,“ hlesol so zvesenými plecami, kým si Harry sadol po jeho boku.

„Ahoj, Jamie,“ oslovil ho a objal, pokiaľ sa jeho mladší syn neprišuchtal k nim a nesadol si oproti. Vrhajúc blesky na staršieho súrodenca.

„Al, prestaň,“ napomenul ho jemne a obrátil sa k Jamesovi.

„Musím priznať, že si ma sklamal, James,“ začal bez úvodu. „Dúfal som, že budeš svojich súrodencov chrániť, nie na nich donášať.“

Al sa stále mračil, ale v tvári sa mu začínalo zračiť malé zadostučinenie.

James sa prestal pohrávať s ohnivou strelou, ktorú otáčal v prstoch a miesto toho si ju strčil do vrečka. „Nepovedal som to nikomu inému! Nie som žiadny donášač! Nemyslel som to zle a Alovi som to už povedal, ale on sa na mňa stále hnevá.“

Harry si povzdychol. „Al, chcem, aby ste sa pomerili. Už aj.“

Al zagúľal očami. „Tak dobre. Odpúšťam ti, James.“ Potom natiahol ponad stôl ruku a James mu ju zovrel vo svojej pravačke.

„Jamie, teraz nás nechaj osamote, prosím,“ požiadal Harry staršieho syna.

„Počkám ťa na chodbe!“ zavola na Alovu adresu tmavovlasý vetroplach a zmizol za dverami, na čo Harry následne očaroval celú miestnosť.

Al sa naňho pozrel takmer bojzливо. „Hneváš sa veľmi?“

„Nie. Ale mama áno.“

Albus Severus si povzdychol.

„Prečo... Prečo si ho bozkával, Al?“

Albus naňho pozrel, červený v tvári ako paradajka.

„Pozri, nebudem ti to vyčítať, ale chcem poznať dôvod. Nepoznám síce Scorpiusa tak dobre ako ty, ale viem, aký bývali svojho času jeho otec a dedo. Pochop, mám opodstatnené obavy, aby ti neublížil.“

Al sklonil hlavu. „Nie som taký naivný hlupák, ako si všetci myslíte.“

„To nikto netvrdí.“

„James áno,“ opravil ho tlmeným hlasom. „Mám Scorpiusa rád. Vždy som mal. Od prvej chvíle.“

„Takže sa ti skutočne nepáčia dievčatá, ale chlapci?“

Ďalší trpký povzdych. „Ja neviem. Bozkávať Scorpiusa bolo iné, ako bozkávať Jane Stoneovú. Som zmätený. A Scorpius sa na mňa hnevá.“

„Prečo?“

„James mu jednu vrazil.“

„Ach. S tým sa pochváliť samozrejme zabudol. Preto sa na teba hnevá Scorpius? Kvôli Jamesovi?“

Al pokrútil hlavou a podoprel si bradu rukou. „Nie,“ odvetil. „Povedal mi, že ma má rád a ja som iba mlčal. Bolo to po sobotňajšom zápase. Vyhrali nad Biffomorom.“

Harry na moment zmĺkol tiež. Sám mal vo vzťahoch stále zmätky, takže nechcel poradiť svojmu mladšiemu synovi zle.

„Nemyslím, že si urobil chybu, Albus a Scorpius to určite pochopí.“

„Dúfam. Snažil som sa mu to vysvetliť. Chcem si byť istý, kým mu odpoviem.“

Harry sa pousmial. „Myslím, že nič lepšie si urobiť ani nemohol. Som na teba hrdý.“

„Naozaj?“ dvihol k nemu neveriaci pohľad. „Aj keď som asi teploš?“

Zamračil sa. „Mal by som ťa rád, aj keby si mal tri medúzine hlavy. Si môj syn. Okrem toho, zdá sa, že jablko nepadlo od stromu ďaleko. Hneď, ako budem mať voľný víkend, pohovoráme sa. Všetci. Ale teraz mám veľa práce.“

„Stále máš veľa práce,“ podotkol trefne Albus.

„Ja viem. Nie som práve príkladný typ otca.“

Al sa zdvihol z miesta, podišiel k nemu a objal ho. „Si najlepší otec na svete. To stačí.“

Harry sa usmial a pobozkal ho na vrch hlavy. „Odprevadíte ma k riaditeľni?“

„Áno. Mimochodom, Lily bude zúriť, že si ju vynechal.“

„To bude, ale vynahradím jej to. Ak o to ešte bude stáť,“ zamrmlal a s tým obaja opustili Veľkú sieň.

Harry s pôžitkom zaklonil hlavu a nechal si lízať a okusovať krk, kým ho muž držal za zadok a tlmene vrčal, či skôr priadol spokojnosťou, jednu nohu vkladajú medzi jeho rozkročenými.

Nevedomil si, že niekto vošiel, kým si dotyčný neodkašľal.

Remus zdvihol hlavu a pustil ho. Všimol si, že Harryho líca okamžite zrumeneli, keď sa na hosta pozrel. Snape si každého premeral pohľadom, ktorý sa nedal nazvať ani znechutený, ani prekvapený. Ak ten človek aj bol v šoku, nebolo to na ňom poznať.

„Ak ste vy dvaja skončili s tým... cmúľaním, rád by som, pán Potter, keby sme vyrazili.“

Tón jeho hlasu mrazil. I jeho oči sa zmenili na dva čierne ľadové krištáliky.

„Pravdaže. Idem si hore po batoh,“ povedal a frnkol z miestnosti ako vrabec mysliac na to, že nie je tak celkom zbalený.

Snape sa Remusa uškrnul. „Ty a Potter?“ odul pery, akoby zvažoval samotnú tú myšlienku a nevedel sa rozhodnúť, či sa mu páči alebo nie. „Konečne si po rokoch našiel niekoho, kto ti je ochotný podržať, keď už Black otrčil kopytá?“

„Váž svoje slová, Severus,“ napomenul ho Remus naježene. „Okrem toho, medzi mnou a Siriusom nebol vzťah, ktorý si práve naznačil.“

Bolo jasné, že mu neverí ani slovo.

„I tak som dúfal, že Potter sa po tom rozvode zmôže na lepšiu partiu.“

Remus sa zamračil. „Hovoríš to len preto, že žiarliš! Prekukol som ťa. Zakaždým ho hltáš pohľadom, akoby bol hlavným chodom dňa!“

Severus reagoval úškrnom. „Prekáža ti to? Si priveľmi majetnícky, vlkolak.“

Remus sa skutočne nahneval. „Máš tú drzosť prísť sem a urážať ma? Čo si to za človeka, Snape?!“

Stál odrazu tak blízko, že Severus proste neodolal. Pristúpil ešte bližšie a celkom pokojne, provokačne povedal: „Vždy mi imponovala tvoja dravosť. I keď som si pred ňou zachovával istý – povedzme rešpekt. Nebudem klamať. Mám o Pottera záujem. A ver mi, že si ho získam,“ zapriadol posmešne.

Remus vyvalil oči. Ten umastenec mu práve hodil rukavicu. Bolo len na ňom, čo s tým urobí. Nie, že by sa mu celá tá vec pozdávala, ale hlavá trofej stála za to, aby prikývol.

„Tvoju výzvu prijímam, Fňučko!“

Snape sa zasa uškrnul a urobil niečo naozaj škandálne. Zovrel mu tvár do dlaní a pobozkal ho. V tom bozku nebola štipka jemnosti, či citu a predsa jeho sila na Remusa zapôsobila, i keď celkom nepochopiteľne.

Bozk začal tak náhle, ako i skončil. A prv, než sa zelenooký čarodejník vrátil do salóna.

Remus bol vyvedený z mieri ešte dlho po tom, čo sa obaja muži vytratili do tmavej noci. Snape sa znova tváril ako zvyčajne, až Remus zapochyboval, či sa posledné minúty ich stretnutia vážne

odohrali. Keby sa ten prekliaty slizolinčan nebol otočil a neprešiel si jazykom po perách, akoby naposledy vychutnával jeho príchuť, neveril by tomu.

oooOOOoooOOOooo

Marcus Flint sa rozladene pomrvil. Chápal, prečo si ho šéf nevybral na akciu. Nebol vo svojej koži. Aj Agnieszka Angusová mu to dookola húdla, až mu tým liezla na nervy.

Dokončil poslednú vetu najnovšieho spisu a narýchlo si ho prečítal. Dobre. Toto by malo byť v poriadku. Potom vstal, prešiel k veľkej kartotéke a vytiahol príslušný kovový šuplík, ktorý hlasno zahučal po koľajničkách, keď ho otváral i zatváral.

Na dnes mal toho dosť a ešte stále neskončil.

Z ministerstva zamieril rovno k Mungovi. Dúfal, že sa jeho stav zlepšil, ale i dnes si vypočul to isté.

„Treba veriť, pán Flint. Jeho organizmus utrpel šok. Preberie sa, určite, len to chce čas.“

Koľko času ešte? pýtal sa márne, ale odpoveďou mu bol iba nič nehovoriaci úsmev a pokrčenie pliec.

Vošiel do jeho izby a privolal si k priateľovej posteli stoličku. Chytil ho za ruku a pobozkal na pery. Upokojilo ho aspoň to, že už nebol tak smrteľne bledý.

„Vráť sa ku mne! Sľúbil si mi, že ma neopustíš,“ vydýchol unavene, čelom sa oprel o jeho plece zahalené nemocničnou nočnou košeľou.

Vystrel chrbát, keď sa na dvere ozvalo zaklopanie. „Môžem?“

Prikývol a dnu vošiel Ronald Weasley s ustaraným výrazom v tvári. Obaja hrali za Magochester United, Oliver samozrejme o čosi dlhšie. Kým Oliver hral na poste triafača, Ron sa ujal ako odrážač. A bol vážne dobrý. I keď nedokázal zabrániť tomu, aby Olivera netrafil dorážačka o poriadnej sile a nezhodila ho z metly, vďaka čomu skončil práve tu.

„Ako mu je?“

„Stále rovnako.“

Ron položil na nočný stolík krabičku čokoládových žabiek a pozdrav, podpísaný všetkými spoluhráčmi s prianím skorého uzdravenia.

„Čo liečiteľ?“

Marcus si odfrkol. „Začínam mať dojem, že je to obyčajný šarlatán. Stále tvrdí to isté.“

„Pansy má o ňom dobrú mienku. Najmä po tom, ako jej pomohol pri pôrode nášho prvorodeného syna. Nedá naňho dopustiť a už neraz som sa presvedčil, že ak niečo tvrdí, má pravdu.“

Marcus sa uškrnul. „Vždy mala podrezaný jazyk.“

„A môžem potvrdiť, že oň neprišla.“

Izbu naplnil tlmený smiech, kým sa obaja muži pohrúžili do debaty o poslednom zápase, ktorý zviedol Magochester s Appelbyskými šípmy.

X.

„Hotovo, pane,“ zapištal škriatok, ktorý práve luskol prstom, aby sa jeho objemný kufor zatvoril a pracky na ňom sa utiahli.

Lucius sa otočil od okna, za ktorým sa belela zasnežená krajina. „Môžeš ísť. Už ťa nebudem potrebovať,“ povedal a načiahol sa po svoj zimník lemovaný kožušinou z polárneho vlka.

„Skutočne odchádzaš?“

Obzrel sa. Vo dverách jeho spálne postávala Narcissa. Ruky zložené na takmer plochej hrudi, ale vyzerala ako vždy, dokonale.

„Nič ma tu už nedrží,“ odvetil stroho a napravil si zložitú uviazanú hodvábnu viazanku.

„Mohli by sme začať odznova,“ navrhla, ale v bledej tvári sa neodzrkadlil ani len tieň nejakého citu. Povzdychol si. Takáto bola vždy. Ich sex sa podobal skôr sexuálnej deviácii. Pripadalo mu, že zakaždým súloží s nehybnou sochou. Dlhý čas si dokonca myslel, že je frigidná, kým nedávno nevyšlo najavo, že má milenca a v posteli nie je rozhodne takou studenou rybou, ako sa roky domnieval.

Keby ich neprichytil a nebol by to videl na vlastné oči, nebol by tomu ani uveril.

„O svoj účet sa neboj. Zabezpečil som ti štedrú rentu, ktorá ti bohato vystačí.“

„Si cynik!“

Nereagoval. Pretože keby bol otvoril ústa, bol by ju nepochybne urazil. Okrem toho, ani on nebol svätý. Vzťah so Severusom mu dával presne ten pocit zmyslového uspokojenia, ktorý mu v manželskej posteli chýbal.

Zmenšil si kufor a strčil si ho do vrecka. „Ak sa ťa ten chlapec nabaží, nie, aby ti napadlo vrátiť sa ku mne,“ poznamenal a ona sa zamračila. Vedel, že zaťal do živého. „A myslím si, že to nepotrvá dlho. Hlavne, ak jedného dňa stretne mladšiu a krajšiu,“ zavrčal jej do ucha, keď ju míňal.

„Nechápem, ako som to s tebou mohla celé tie roky vydržať!“ neovládla sa a zvrieskla. Na tvári sa jej objavili červené fláky.

Lucius sa iba uškrnul. Nie, tu sa viac nevráti. Aspoň nie dovedy, kým tu bude Narcissa. A Draco? Ak bude potrebovať, vie, kde ho nájde.

S tým sa postavil pred krb a siahol po letaxový prášok.

Vetký stavec dopil pivo, hodil krčmárovi na pult mincu a vyšiel von do mrazivého decembrového počasia. Stiahol si huňatú čiapku ešte viac do čela a pomalým krokom zamieril k penziónu, ktorý sa nachádzal o tri ulice ďalej.

Cestou sa zopár ráz zastavil. Raz pri trhovničke, ktorá predávala medovinu, potom pri pekárovi, aby si od neho vypýtal zopár sezamových praclíkov a kade išiel, napínal uši, či sa náhodou niečo nedozvie.

Do hostinca *U smradľavého trolla* sa dostal neskoro poobede a okamžite zamieril na poschodie, dávajúc si pozor, aby ho nikto nezbadal.

Potichu vošiel do izby, zavrel za sebou dvere a zvedavo sa obrátil, lebo ho vyrušil zvuk, ktorý bol u Snapa mimoriadne vzácny.

Snape sa smial. O tom nebolo pochýb. A zjavne sa smial jemu. Harry sa zamračil. „Som vám na smiech?“

Muž pohodlne ležiaci v drevenej kadi si evidentne dopriaval kúpeľ, po niekoľkodňovom plahočení sa a sledovaní stôp, keď sa ukrývali, kde sa dalo a prespávali po kadejakých starých, polorozpadnutých a mrazivých chatrčiach.

„Vlastne áno. To už ste sa mi pozdával viac ako ten malý ryšavý nezbedník, za ktorého ste sa zamaskovali včera, pán Potter.“

Harry si odfrkol, zhodil batoh na zem a zoblíkol sa z obratého kabáta. O chvíľku neskôr sa začal meniť. Stále si na to nezvykol, ale pri jeho práci bývali podobné *prevleky* občas bolo nutné.

„Uvidíme, kto sa bude smiať naposledy, pán Snape,“ povedal. „Ja odtiaľto určite zajtra nevykročím ako prsnatá bruneta.“

Severusovi úsmev z tváre i tak nezmizol. „Isteže, dohoda je dohoda. Pomôžete mi?“ opýtal sa skôr, než Harry znova schmatol plecniak, aby ho vybalil. Bol hladný ako vlk. Teraz ľutoval, že si nedal k tomu pivku v krčme i niečo pod zub.

„Ako?“

„Potrebujem umyť chrbát.“

Harry po vyslovení tej jednoduchej prosby skamenel. Nutné dodať, že iba na pár sekúnd. Snape ho uprene pozoroval a čakal na jeho odpoveď. Nepochybne pripravený znova ho vysmiať, ak to bude potrebné, pre zmenu kvôli jeho hanblivosti, či detinskosti, či kvôli akejkoľvek inej vhodnej príčine. Ktorú mu mimochodom netúžil zavdať.

„Ale ak sa hanbíte...“ provokoval ho, na čo sa Harry konečne rozhýbal.

„Nemáte nič, čo by som už nevidel,“ odvrkol takmer trucovitu a vyslúžil si od Snapa ďalšiu salvu pobaveného smiechu a odpoveď: „Tým si nie som taký istý, pán Potter.“

Zamračil sa, ale zahryzol si do jazyka skôr, než stihol vyhrnúť, ako to myslel.

Snape sa pohlol až vo chvíli, keď už bol pri ňom, takže aj keď sa tomu pohľadu vyhýbal ako sa dalo, neuniklo mu nič. S lícami červenými ako ruža vzal od Snapa mydlo, ktoré mu podal a energicky mu vydrhol chrbát mysliac iba na to, že odpoveď na nevyslovenú otázku práve dostal. A bola skutočne veľmi, veľmi, veľmi pôsobivá!

„Ďakujem,“ zamrmlal starší muž, keď Harry skončil. „Chcete sa okúpať aj vy?“ opýtal sa ho a hoci by Harry rád povedal áno, radšej odmietol. Ešte jeden deň nejako prečká a potom sa snáď dostanú do lepšieho podniku s normálnou kúpeľňou a on nebude musieť znášať tieto stredoveké podmienky.

Sadol si za stôl chrbtom ku kúpajúcemu sa mužovi, žul svoj praclík a pohľadom nervózne zabiehal k posteli. Na jeho vkus trochu priúzkkej, i keď bola dvojlôžková. V duchu si pripomenul, že ju rozhodne musia zväčšiť. A najlepšie by bolo urobiť z jednej postele dva, ale... na druhej strane ho priveľmi lákala predstava toho, že strávi s tým mužom noc.

I keď k ničomu nedôjde. Celkom určite. Zjavne si to, že ho Snape zvádza iba namýšľa. Okrem toho, on je zadaný. Má predsa Remusa.

XI.

Severus si prosto nedokázal pomôcť. Zvlášť nie v tejto chvíli, keď sa k nemu tlačilo to príťažlivé telo mladého aurora. Teraz bol ešte radšej, že ho včera vyprovokoval k tomu, aby tú vec, ktorú v tomto hostinci nazývali posteľou nezáväčšovali a rozhodne nerozdeľovali.

Ako si už všimol, Potter sa behom noci systematicky prepracoval cez svoju stranu postele až k nemu. Čo ho samozrejme tešilo. I toto mu totiž hralo do kariet. Nehovoriac o tom, aké bolo príjemné mať ho tak blízko.

Nech už medzi nimi bolo v minulosti čokoľvek, po vojne už nemohol viac predstierať, že ho nenávidí len preto, lebo je synom svojho otca, keď jeho matka bola Severusovou najlepšou a vlastne i jedinou priateľkou, akú kedy mal.

A hoci tento fakt nemal na jeho obvyklé správanie sa náležitý dopad, rozhodne už nebol takým uštipačným a sarkastickým hajzlom, akým býval. To si musel uznať i sám.

Ich vzťah po vojne sa rozvíjal odznova a nenáhlivým tempom ako pomaly tečúca rieka. Nevedel by presne stanoviť chvíľu, kedy sa na Pottera začal dívať inými očami.

Usmial sa. Stačilo tak málo. Naklonil sa k nemu a pritisol ústa na jeho pery. Celkom opatrne, aby ho neprebudil. Pohol nimi, vtisol mu bozk do kútiku úst a povystrčil špičku jazyka, ktorá nezbedne skopírovala mladíkovu spodnú peru.

Odpoveďou mu bol tichý povzdych spiaceho tela.

Zdvihol ruku, odhrnul mu ofinu, ktorá mu padla do čela a prsty ruky pristáli na jeho pleci, len aby prešli cez Harryho lopatku až k pásu a tam vkĺzli pod perinu, aby mohli nerušene pokračovať nižšie. Severusova ruka pristála na pevnej oblíne zadku. Pohladkala, skusmo stisla a prešla na stehno takmer až ku kolenu, len aby sa mohla vrátiť nazad.

Pokúšenie nenápadne zavadiť o mladíkov rozkrok bolo priveľké a len s veľkým sebazaprením mu odolal. Miesto toho mu vošiel pod tričko a pohladkal jeho ploché brucho, kým jeho ústa stále ochutnávali Potterove pery, pričom cítil, ako narastá jeho vlastné vzrušenie.

To sa ešte zväčšilo, keď Harry pootvoril ústa a on v duchu zajasal. Okamžite využil svoju príležitosť ako správny slizolinčan, ktorý sa ocitol s príťažlivým mužom v jednej posteli a vnikol jazykom dnu.

Nemohol si pomôcť. Zastonal od rozkoše. Potter však vôbec nebol taký, ako očakával, či ako si predstavoval. Jeho chuť bola... omnoho, omnoho sladšia. A hoci boli jeho výpady jemné a nenásilné, netrvalo dlho, kým mu začal odpovedať.

Zadržal dych. Vedomie, že ho stále spiaci muž ochutnáva rovnako zapálene ho doslova omračovalo. Znova zastonal, posunul sa k nemu bližšie a privrel oči, aby si ten okamih naplno vychutnal. Nemohol tušiť, čo Potter spraví, až sa preberie, ale dúfal, že je pripravený na všetko.

Keď sa od neho po chvíli odtiahol a znova otvoril oči, zistil, že Potter sa naňho díva rozostreným pohľadom svojich nádherných zelených očí. Merlin, ako sa mu len páčili. Vlastne, všetko na ňom.

„Nemám... umyté zuby,“ zamrmal strapatý mladík, dívajúc sa naňho ako na zázrak. Dobre. S tým teda Severus nepočítal.

Musel sa zachichotať a vlastne sa mu i uľavilo. „Ani ja,“ odvetil stále pobaveným tónom.

Harry, ktorý teraz ležal pod ním, pretože muž sa zdvihol na lakte a priľahol ho, stále sa mu dívajúc do očí zamrmal: „Vy ma vážne zvádzate!“

Severus prikývol. Nemal to prečo tajiť. Okrem toho, Potter teraz cítil jeho erekciu na vlastnom podbrušku. Veľmi dôverne sa tlačila k tej jeho.

„Nevyzeráte veľmi prekvapene. Ani znechutene,“ dodal a naozaj to znelo potešene.

Harry sa uškrnul. „Neveril som Remusovi, keď mi to povedal. Nie, nie som prekvapný, hoci by som možno mal byť. A znechutený? Kvôli čomu?“

Severus mu napovedal. „Môjmu nosu? Mojim mastným vlasom? Kostnatému zadku?“

„Hmm,“ zamrmal Harry a v očiach mu nezbedne zaiskrilo. Severus prekvapene vyvalil oči, keď mu na zadku pristáli jeho veľké dlane a skusmo ho pohladili. „Nezdá sa mi kostnatý.“

Severus sa spokojne zazubil. „Takže prijímate moju ponuku?“

„Žiadnu som nedostal,“ odpovedal mladík a dovolil, aby ho Snape znova pobozkal. Teraz už oveľa dravejšie a vášnivejšie. Znova sa pretočili a teraz bol na vrchu Harry. On aj bozk ukončil.

„Viete, že sa stýkam s Remusom. Videl ste nás. Nechápem, prečo...“

„Spal ste s ním?“ opýtal sa celkom vážne.

Harry sa zamračil. „Nie, ale...“

„Sľúbil ste mu nehynúcu oddanosť, či vernosť až za hrob?“

„Nie, ale...“

„To je dobre. Tak potom mám šancu,“ odvetil a rukou zablúdil k jeho rozkorku, kde v prstoch zovrel jeho erekciu.

Harry sa proti svojej vôli oprel bokmi do tej dlane a z hrdla mu unikol ston.

Severus sa víťazoslávne pousmial. „Rád vám pomôžem zbaviť sa tohto problému, pán Potter a ak si to budete želať, nikto sa o tom nedozvie,“ šepkal, kým ho trel skúsenými prstami. „Chcem, aby ste mi dali rovnakú šancu ako jemu. Je to veľa?“

„N-nie,“ vykoktal vedomý si faktu, ako sa mu pomaly zahmlieva mozog a zmysly pracujú proti nemu. Neodolal, zviezol sa na matrac vedľa neho a jeho ruka sama horúčkovo vkĺzla do pyžamových nohavíc bývalého profesora, aby nahmatala stoporený penis. Podľa toho, čo mohol vidieť včera pri tom kúpeľi, šlo o poriadny kúsok.

XII.

Charlie si oklepal sneh z topánok a vošiel do malej, útulnej predsiene Lastúrového domčeka. Zobliekol si zimník a z kučeravej hlavy si stiahol čiapku. Bill stál opretý o zárubňu a mlčky ho pozoroval.

„Vyzeráš nejak... použito,“ zamrmal, akoby tušil, že sa práve vrátil z domu, či skôr z postele svojej milenky.

„Nezapáraj,“ varoval ho mladší brat nasrdene a nasledoval ho do obývačky. „Kde máš ženu?“

„U svokrovcov. Spomínal som ti, že tam šla s dievčatami na víkend.“

„Ach, iste,“ zamrmal Charlie a sadol si do pohodlného kresla. S nadšením sa načial po korbeli ďateľinového piva, ktoré už stálo pripravené na stole. Odpil si poriadny dúšok a so spokojným úsmevom si otreľ ústa chrbtom ruky.

„Lahodné,“ povedal a potom sa opýtal: „Vieš, že naše dvojčky randia s dvojčkami?“

„Samozrejme. Mama je z toho celá nadšená. Myslí si, že by sa tí dvaja mohli konečne usadiť. Ale čo ty?“

Charlie sa nepohodlne ošil. Tušil, že to bratovo pozvanie bude čosi ako menší výsluch. „Čo – čo ja?“

„Pýtala sa ma, s kým sa to schádzaš, keď je to také tajné,“ povedal, uprene ho pozorujúc, až Charlie nadobudol dojem, že to musel pochytiť od mami. Aj tá im vždy videla až do žalúdka. Teda – takmer vždy.

Charlie sa zamračil, znova si odpil a pohniezdil sa v kresle. Toto nebolo niečo, s čím by sa chcel práve chváliť, už z viacerých dôvodov. Lenže na druhej strane, bol tu, aby mu starší brat poradil, takže vlastne ani nemal na výber.

„Ak ti to prezradím, ostane to medzi nami?“ uistoval sa.

Bill okamžite prikývol, zvedavý do krajnosti. I keď už popravde čosi tušil.

„Mám milenku,“ začal Charlie s ťažkým povzdychom. „Je to... vydatá žena.“

„Aha,“ donieslo sa k nemu neutrálnym tónom a tak pokračoval.

„Narcissa Malfoyová,“ dokončil a v izbe sa rozľahlo také ticho, že aj špendlík by bolo počuť padnúť na dlážku.

Bill sa naňho díval pohľadom, ktorý nedokázal presne zaradiť. Niečo medzi očividnou nevierou a uvažovaním nad jeho mentálnou príčetnosťou.

„Ty nežartuješ, však?“ bolo napokon prvé, čo z neho vypadlo a Charlie pokrútil hlavou.

Bill vystrúhal grimasu a s poriadnym výdychom sa zvalil do kresla. „Tak toto by mamku fakt dostalo.“

„Ak jej niečo cekneš, stiahnem z teba kožu!“ zahromžil Charlie bojovne, ale Bill len mávol rukou.

„Netáraj! Radšej mi povedz, ako a kedy si sa s ňou pre merlina živého zaplietol! Si doma sotva tri týždne!“

Charlie sa zamračil. „Záleží na tom? Nestačilo by, že som zmenil názor a chcem sa... rozpliešť?“

„Len začni pekne od začiatku, ty Casanova,“ vyzval ho, pričom dúfal, že mu bude schopný nejako poradiť. Ale Malfoyová? Ako sa mohol dostať do postele ženy, ktorá vedno s celou svojou rodinou nad nimi celý život ohrňala nosom? Nepochopiteľné!

Charlie rezignoval a rozpovedal mu krátky príbeh o náhodnom stretnutí sa na trhoch, o tom, ako ju vždy obdivoval a ešte ako chlapec sníval, že sa jej dostane pod sukne a potom sa to odrazu stalo.

„Takže si sa jej už nabažil?“

Charlie si pošúchal bradu a pozrel do ohňa horiaceho v krbe. „Aj tak by sa to dalo povedať. Lenže... Vieš, ako ste sa ma pýtali, prečo som si vzal takú dlhú dovolenku?“

Bill prikývol. Charlie bol vtedy nepokojný, dokonca zlostný a neobvykle uzatretý. Nikto netušil, čo je pravým dôvodom jeho niekoľko-týždňového voľna a všetci zároveň predpokladali, že to nejako súvisí s prácou a on niečo vyviedol.

„Zomrel človek, ktorého som miloval,“ povedal po chvíli a hodil po bratovi pohľadom.

„To je mi ľúto. Mal si nám to povedať Charlie, boli by sme viac ohľadupľnejší. Keď si pomyslí, ako sme do teba zapárali a ťahovali si...“

Charlie pokrútil hlavou. „To som práve nepotreboval. Okrem toho, neviem ako by mamka predýchala fakt, že som sa dlhé roky schádzal s mužom.“

„S mužom?“ Bill bol zjavne máličko zmätený. „Nikdy si nedal najavo, že si... A čo potom Narcissa?!“

„Som,“ riekol ako prvé. „Teraz to už viem na sto percent. Keď som sa vrátil domov, hovoril som si, či by nebolo lepšie viesť normálny život, alebo to aspoň skúsiť.“

„Tak na ten experiment si si vybral fakt tú najvhodnejšiu osobu, braček,“ odfrkol si. „Tá stará striga ťa roznesie v zuboch, ak ju odkopneš.“

Charlie sa uškrnul. „Možno. Ale je tu ešte... jedna vec.“

„Aká?“ Bill sa už naozaj začínal obávať. Toto jednoznačne nesmerovalo od zložitého k jednoduchému, ale ešte k zamotanejšiemu.

„Nieкого som stretol. A myslím, myslím, že som sa zamiloval,“ povedal tlmeným hlasom.

Bill sa naňho vyjavene pozrel. „Ak sa opýtam, o koho ide, mám sa obávať?“ opýtal sa, pretože výraz jeho brata bol ozaj nevyspytateľný.

Charlie pokrčil plecami a jednoducho mu to meno prezradil. „Malfoy. Draco Malfoy.“

„Matička skákavá, toto mám za čo? Za trest?“ zvolal teatrálne a vyvrátil hlavu k stropu, akoby vzýval o pomoc samotné nebesia.

Charlie sa naňho zamračil. „Radšej mi povedz, čo s tým a nehraj tu divadlo.“

Lenže Bill iba pokrčil plecami. „Kamoško, s tým ti ja bohužiaľ neporadím. Ale poviem ti jedno. Ak to nevyriešiš čím skôr, dopadneš veľmi, veľmi zle.“

Charlie si povzdychol. Toto si veľmi dobre uvedomoval i on.

XIII.

Charlie sa zvalil do prikrývok s úsmevom od ucha k uchu. Telo pokryté jemným filmom potu, ale inak dokonale uspokojené. Vlastne netušil, kedy sa v posteli tak fantasticky vybláznil.

Načiahol sa po štíhlo, bledom tele, aby si ho pritiahol do náručia a vtisol mu bozk na nahé plece. „Nikdy predtým som niečo také nezažil,“ zamrmal s hlasom prestýteným hlbokým obdivom a úžasom. „S nikým.“

Lenže telo, ktoré ešte nedávno tak vášnivo reagovalo na jeho dotyky, telo, ktoré ešte po tom búrlivom milovaní ani nestihlo vychladnúť sa od neho odtiahlo.

Draco Malfoy si sadol na kraj postele a spustil nohy na zem. „Takže som bol lepší ako matka?“

Charlie, ktorý sa nespokojne mračil už len preto, lebo sa od neho milenec odtiahol, teraz takmer spopolavel.

„Povedal som ti, že to bolo niečo celkom iné,“ prehovoril tichým hlasom.

„Áno? A v čom?“

Charlieho ústa sa spojili do jednej tenkej linky. Chcel sa za ním načiahnuť zas, ale len čo sa jeho prsty dotkli Dracovho pleca, on sa ich zbavil prudkým trhnutím.

„Vo všetkom,“ odpovedal napokon, oči zabodnuté do jeho ohnutého chrbta. „Mal som dojem, že sme si to vysvetlili. Že to chápeš a...“

„A čo? Akceptujem? Nie, len som chcel vedieť, čo na tebe vlastne videla.“

V Charliem by sa krvi nedorezal. Mal dojem, že mu plavovlasý muž práve vrazil dýku rovno do srdca. Ale ak k sebe mal byť úprimný, mohol si za to sám.

Vstal z postele a začal si po zemi zhradávať veci a rýchlo sa obliekať. „Myslel som si, že začnem odznovu. S tebou.“

Draco si iba odfrkol. „So mnou! Som zasnúbený. A na tom stave nehodlám nič meniť, Weasley.“

Charlieho ten ľadový tón hlasu zamrazil. Teraz už vedel, že neurobil chybu. On spravil kolosálnu chybu!

„Chápem. Nikdy sme vám neboli dobrí, tak načo meniť zažité zvyky, však?“

„Presne,“ pritakal Draco automaticky.

„Pekne si ma ponížil, len čo je pravda,“ uškrnul sa nad vlastnou hlúposťou a na moment si schoval tvár do dlaní. Urobil zo seba totálneho idiota.

„Aspoň vieš, aké to je,“ zamrmal Draco takmer nečujne.

Keď sa v miestnosti zdvihla vlna surovej mágie, na moment sa vyľakal, ale Charlie mu prekvapivo neublížil. Až o moment neskôr si uvedomil, že sa v miestnosti prečistil vzduch a vysušili prevlhnuté prikrývky na jeho posteli.

„Aby tu ani smrad po mne neostal,“ zamrmal Charlie dotknuto a keď odchádzal, tresol za sebou dvermi.

Draco viac nevládal zdržiavať slzy. Pustili sa mu z očí ako dva slané potoky, kým on sa zvalil nazad na posteľ a pomalými, trhanými pohybmi zaujal polohu na boku, objímajúc vankúš, na ktorom ležala ryšavá hlava mladého muža.

Naozaj už z neho necítil jeho vôňu. Bola preč, rovnako ako i on.

Prečo muselo byť v jeho živote všetko komplikované? To chcel tak veľa, keď túžil po kúsku šťastia? A čo mal? Len srdce rozbité na kúsky, ktoré už nedokáže opraviť nikto a nič.

Charlie Weasley. O ňom sníval ešte ako chlapec. Mocný, urastený krotiteľ drakov, ktorý by bol možno schopný skrotiť si i jeho. A on by sa mu celkom rád poddal.

Lenže pre rodinné nezhody boli na úplne iných stranách. Vo vojne samozrejme nemal ani šancu a potom už vôbec nie.

Moment, keď zistil, že sa stal milencom jeho matky bol krutou podpásovku. Matka s mužom jeho snov nehanebne podviedla otca, ktorý sa len nedávno vrátil z Azkabanu. Bolo to odporné a raniho ho to. Zvlášť preto, lebo ona sama trvala na tom, že sa musí zasnúbiť, že musí dodržať zásady rodu. Dokonca mu pomohla vybrať i nevestu.

A potom si k nemu Weasley nakráča, povie mu, že s ňou spal, ale že túži po ňom. Len tak. Z čista-jasna. Takže prečo to nevyužiť? Prečo mu neukázať, ako sa cítil celé tie roky, keď bol prehliadaný, alebo keď o jeho existencii takmer ani nevedel? Prečo si s ním neužiť po rokoch márneho snívania?

Bolo to najľahšie, čo mohol urobiť. Bol predsa slizolinčan. Tí sa s ľuďmi a ich citmi zahrávajú ako s balíčkom rachavého petra len tak pre zábavu, takže ak to zahrá dobre... chrabromilčan nezistí, ako sa... veci vlastne majú.

Fakt, že ho miluje už nič neznamená. Nie preňho. Nemôže. Pretože on to má zariadené inak. Svadba, deti, povolanie.

Problém bol len v tom, že tieto ciele, ktoré mu matka stanovila ho nenapĺňali. Skôr ho ničili a dusili. A on netušil, ako dlho ešte pod týmto tlakom vydrží.

XIV.

Albus Severus sedel v knižnici a neprítomne civel do roztvorenej knihy. Scorpius sa mu už pár dní vyhýbal ako čert krížu a on si nevedel rady sám so sebou. Citeľne mu chýbal. Ako kamarát, i ako...

Zavrel oči a povzdychol si. Pripomenul si včerajší bozk od Adéle Cabotovej a zaškľabil sa. Ani tento bozk sa nedal porovnať s tým, ktorý dostal pred vyše týždňom od Scorpiusa.

Pri ňom mal s ničím nezameniteľný pocit, akoby niekto škrtol zápalkou a priložil jej horiacu hlavičku k zápalnej šnúre od dynamitu. A práve on bol tou nedočkavou náložou, ktorá sa chystala vybuchnúť.

Bolo zlé, že chcel chvíľu na premyslenie? Že ho nechcel raniť prípadným odmietnutím? Nemyslel si to. Potreboval trochu času, aby si utriedil myšlienky a city.

A odrazu v tom mal jasno. Civel do husto popísanej knihy, ale pred očami mal iba tú krásnu tvár a dve žiarivé strieborné oči.

Nervózne si hrýzol peru, keď si začal zo stola zbierať svoje veci, ale z knižnice vyletel ako namydlený blesk. Musí ho nájsť, musí sa s ním pozhovárať a musí mu povedať, že...

Či už to chcela náhoda, či sám osud, zrazil sa s ním uprostred chodby, pár metrov od knižnice.

„Si normálny?!“ oboril sa naňho Scorpius, ktorému sa po zemi rozleteli akési pergameny. Chcel vytiahnuť prúť, aby mávol a ony mu naspäť vlietli do náruče, keď začul jeho odpoveď.

„Nie. Nie som. A zjavne ani nebudem, ale jedno viem určite.“

Pozrel naňho. Albus sa naň díval uprene a s vážnym výrazom v tvári. „Rozhodol som sa. Stále chceš... počuť moju odpoveď?“ opýtal sa, akoby si odrazu nebol istý ani sám sebou.

Scorpius naprázdno prehltol a Al videl, ako mu poskočil ohryzok. Chvíľu sa na seba iba dívali, ale potom plavovlasý spolužiak prikývol.

Al už otváral ústa, keď ho Scorpius náhle prerušil. „Počkaj!“ zvolal a povzdychol si. „Chcem, aby si vedel, že aj keď ma odmietneš, nebudem ti to zazlievať. Rozprával som sa s otcom a... povedal mi, že nie je správne ničiť priateľstvo len preto, že nebudeš môcť opätovať moje... city.“

Povedal to tak slánostne, akoby to bol druh nejakej prísahy. Al mal sto chuti minimálne sa uškrnúť.

„Vždy som vedel, že tvoj otec je múdry muž. I keď má v očiach ten nekonečný smútok. Ale v jednom sa mýli.“

Scorpius sa zamračil. „Áno? A v čom?“

Albus k nemu pristúpil a pousmial sa, keď sa prstami jemne dotkol bledého líca. Pohladil ho palcom, pričom mu neušlo, ako sa spolužiakovi rozšírili od úžasu oči.

„V tomto,“ zašepkal a pobožkal ho. Jemne, nenáhľivo, nežne. A odrazu vedel, že jeho rozhodnutie bolo najlepšie, aké mohol urobiť. Pokoj a radosť, ktoré ho zaliali boli ako hrejivé slnečné lúče a on sa veľmi rád vystaví ich nádherným účinkom.

Scorpius, ktorý ho objímal okolo pásu sa odtiahol ako prvý. „Si si istý?“

Zelenooký mladík prikývol. „Som.“

Scorpius si uľahčene povzdychol a oprel si hlavu o jeho plece.

Kdesi v chodbe za nimi sa ozvalo zdvorilé zakašľanie. Strhli sa, keď začuli Jamesov hlas. „Nerád vás ruším, hrdličky, ale o chvíľu zazvoní. Takže ak nechcete, aby vás všetci videli muckať sa tu, pohnite si.“

Keď okolo nich prechádzal, capol Albusa bratsky po pleci a zamrmlal. „Dobrá práca, braček.“

Al iba neveriaco otvoril ústa v snahe čosi povedať, ale napokon iba pokrútil hlavou. Pomohol chichotajúcemu sa Scorpiusovi s rozsypanými pergamenmi a vybrali sa do kabinetu profesorky Sproutovej, ktorej ako mu Scorpius prezradil, niesol piatacke eseje na opravu.

„Naozaj si myslíš, že je otec smutný?“ opýtal sa ho Scorpius a Al prikývol. „Ani som to nepostrehol,“ zamrmlal rozčarovane a pomyslel si, či by nemal nejako zistiť, čo je dôvodom toho smútku.

oooOOOoooOOOooo

Harry zúrilo. Neboli preč ani týždeň a ten pomätený vlkolak ich vláčil hádam po celej krajine. Systematicky sa premiestňoval, menil podoby i prechodné bydliská. Mohol byť vlastne rád, že ten netvor za sebou nezanechal celý reťazec zohavených mŕtvov.

Zrejme vedel, že sú mu na stope a hral sa s nimi ako mačka s myšou. Teraz bol Severus vonku a sledoval miesto, kde ho zbadali. Potrebovali si overiť, či je to naozaj on prv, než tam vpadnú a zatknú ho.

Harry sa zatiaľ skrčil ku krbu a vhodil doň letax. Hoci bol unavený po nočnom sledení, potreboval sa spojiť s Remusom. Mal tak trochu ťažké svedomie, že ho nielen zanedbával, ale tak trochu i podviedol.

Chcel to s ním prebrať už pred pár dňami, lenže Remus sa neozýval a Severus bol príliš horlivý a náruživý a neodbitný.

„Remus?“

„Áno, Harry?“ ozvalo sa z druhej strany a on si vydýchol.

„Ahoj,“ pozdravil unavene a pri pohľade do tej tváre mal chuť preliezť až k nemu a dovoliť mu, aby ho objal. I keď po tom, čo sa mu chystá povedať si nebol istý jeho reakciou. „Chýbaš mi.“

Remus sa pousmial. „Aj ty mne. Noci sú nezvykle dlhé, odkedy si preč.“

Harry sa uškrnul. „Takže chýbam aj ja tebe?“

„O tom niet pochýb auror Potter. Ako vám to so Snapom ide?“

„Zle. Greyback uniká. Zakaždým nám ubzikne rovno spreď nosa.“

Remus sklopil oči. „V tom bol vždy dobrý. A... inak?“

Harry si povzdychol a prstami prečesal vlasy. Hneď pochopil pravý výnam položenej otázky. A nechcel klamať. Ani zahmlievať. „Pamätáš, ako si ma pred ním... varoval?“

Remus prikývol, jeho zrak pristál na Harryho tvári, ktorá bola červená ako paradajka. „Mal si pravdu.“

Ďalšie prikývnutie. „Snape vždy vedel dosiahnuť svoje. Spal si s ním?“

„Nie!“ vyhrkol. „Teda... pobožkal ma a ja som mu to dovolil. Ale neostalo iba pri tom. Chcel, aby som mu dal rovnakú šancu, akú som dal tebe. A Snape... on, vieš, vždy ma tak akosi priťahoval.“

Remus mlčal. Sám najlepšie vedel, čo všetko dokáže príťažlivosť a Snape, nech bol akýkoľvek, mal svoju charizmu, ktorej bolo pomerne ťažké odolať. O tom vedel svoje. Ani jemu neschádzal ten bozk z mysle a to ho ten prekliaty chlap iba drzo provokoval.

„Páči sa mi byť s ním a páči sa mi on. Lenže...“

Remus sa odvrátil a Harry počul kohosi zvonit' pri dverách. „Pozhovárame sa o tom, keď prídeš, dobre?“ navrhol.

„Dobre.“

Pýtať sa ho, či sa hnevá, mu pripadalo ako dať mu facku. Isteže sa musel hnevať. I keď Harry so Severusom nespal, či lepšie povedané, nedotiahli milovanie do konca, nemali k tomu ďaleko. Vlastne k tomu mali oveľa bližšie, ako všetky tie nežné dotyky a obchytkávanie, ktoré doteraz absolvoval s Remusom.

„Rem?“

Pri dverách tentoraz ktosi poriadne zabúchal.

„Mám ťa rád.“

Muž iba prikývol, hlava plná protichodných myšlienok a v duši búrka zmätených pocitov. „Musím ísť.“

Harry zvesil plecia. Krb znova ožil plameňom a Remus mu zmizol z očí.

XV.

Izba voňala milovaním a ona sa v duchu usmievala od ucha k uchu. Momentálne bola tou najuspokojenejšou čarodejnicou na svete. Určite. A to si myslela, že sex pre ňu prestal mať význam, keď sa s ňou milovaný manžel rozviedol. Že je súca akurát do starého železa, a že je žiadúca asi ako stará kraksňa medzi mladými modelmi lietajúcich metiel.

Netušila, čo môže z jedného jediného nevinného stretnutia po rokoch vzísť. A že to stálo za to! Mala chuť priať ako mačka a tancovať po izbe ako divožienka za mesačného splnu. Tej posteli dali vážne zabrať. Také ródeo jej nepredviedli za šesťnásť rokov, čo boli s Harrym svoji.

Bolo fajn znova sa cítiť absolútne žensky. Hlavne, keď na vás ten druhý išiel oči nechať.

„Nevadí, ak si zapálím?“ opýtala sa muža po svojom boku a keď pokrútil hlavou, naklonila sa ponad neho a vzala si z nočného stolíka balíček otvorených cigariet.

Nemohol povedať, že by sa mu ten výhľad nepáčil. Dve hompálajúce sa obliny priamo pred jeho tvárou. Neodolal, aby nepovystrčil jazyk a nevzal ružovú bradavku do úst, oblapiac ju v páse.

Vzhladla k nemu s pobaveným úsmevom a on jej ho opätoval. Zdvihol hnedú strapatú hlavu, keď sa k nemu sklónila, aby ho pobožkala. Potom sa s hlasným mľasknutým odtiahla na svoju stranu postele a pripálila si.

„Toto nikdy nerobím,“ povedala, líca jemne zapýrené. „Vieš, sex na počkanie. Takto som nevyvádzala ani za mlada. Neviem, prečo pri tebe strácam zdravý rozum!“ Trvalo to už tri týždne, čo mala dojem, že musela zošalieť. Ale veľmi krásne zošalieť.

Denis sa usmial. „Dobre vedieť. To potom znamená, že si podľahla môjmu šarmu.“ Samolíubo sa usmial a pretočil na bok. „Si nádherná, vieš to?“ opýtal sa a rukou pohladil pekne tvarované stehno, ktoré vytŕčalo spod periny.

„Ďakujem. Ale nemal by si také veci hovoriť. Vlastne by si tu nemal ani byť,“ zamrmlala a povzdychla si. Potiahla si z cigarety a vyfúkla dym.

„Som presne tam, kde chcem byť, Gin,“ prisunul sa k nej, obsypávajúc jej ľahkými bozkami najprv ruku, potom plece.

Odtiahla sa a posadila. Chrbtom sa oprela o čelo postele a privrela oči. „Myslím, že by sme sa viac nemali stretávať.“

„Myslíš, že to bezo mňa vydržíš?“

Uškrnula sa. „Ste priveľmi domýšľavý, pán Creevey.“

„Možno. Lenže ja to takto nechcem. Nechcem ťa len na sex.“

Pozrela naňho, akoby odhadovala, či to naozaj myslí vážne. Ale zrejme áno. Konečne niekto, kto ju bude brať ako plnohodnotnú partnerku? Konečne niekto, kto sa jej bude venovať a milovať sa s ňou bez toho, aby si nevyhľadával rôzne výhovorky, neotočil sa jej v posteli chrbtom a neignoroval ju a jej potreby?

„Páči sa mi byť s tebou a viem, že je to obojstranné, Ginevra Potterová.“ Vzal ju za ruku, keď uhasila cigaretu a preplietol si s ňou prsty. „Myslíš, že by to deťom prekážalo?“

Pokrčila plecami. „Neviem. Naozaj neviem. Neplánovala som to. Nič z toho.“

„Ale neľutuješ, však?“

Pozrela naňho, usmiala sa a pokrútila hlavou.

„Sme spolu krátko, viem, ale nemyslím, že bude na škodu, ak budú vedieť, že sme... priatelia?“ nadhodil s potmehútskym úsmevom. „Mali by si pomaly zvykať na myšlienku, že už nie si sama.“

Líca jej pokrýl rumenec. Pripadala si ako dievčatko, ktoré stále verí na princov v oslnivo lesklej zbroji, cválajúcich na bielom tátošovi. „Nie som?“

„Nie, nie si,“ pritakal.

Bol nádherný, po milovaní stále strapatý a zjavne mal chuť na ďalšie kolo, pretože si ju stiahol pod seba, uhniesdil sa jej medzi nohami a ona zacítila jeho pulzujúcu erekciu. Cítila ako tam dolu vlhne. Pritiahla si jeho hlavu k bozku a nohami ho objala okolo bokov.

Momentálne jej bol celý svet ukradnutý.

oooOOOoooOOOooo

Severus sa nepatrne pohol a v duchu zakliak. Chytil sa rukami za hlavu a nahmatal si poriadnu hrču, ktorý mu tam zanechal úder akýmsi tupým predmetom. A vzápätí si uvedomil, že tam nie je sám.

Ruka, ktorá ešte nedávno prehmatávala lebku teraz spočinula na tele, nehybne ležiacom vedľa neho. „Harry?“ zatriasol ním. Ak mohol súdiť podľa hmatu, držal ho za stehno, ale...

„Skús tu ruku dať ešte trochu vyššie a obviním ťa zo sexuálneho harašenia, Snape,“ začul zlostné hundranie, keď sa druhý muž trhanými pohybmi usádzal vedľa neho.

„Lupin,“ odtušil vágne.

„Vidím, že ťa moja spoločnosť nesmierne teší,“ ozval sa Remus s povzdychom.

„Ako inak. Som blahom bez seba.“

Na chvíľu sa v miestnosti rozhostilo ticho. Ozývalo sa iba ich pravidelné, takmer nečujné dýchanie, kým sa odhodlal prehovoriť Remus.

„Sme na Grimmauldovom námestí, ak by si to chcel vedieť.“

Severus mlčal. Hneval sa sám na seba, že sa nechal prekvapiť Greybackom ako hlúpe, neschopné decko!

„Tiež by si mal vedieť, že viem, že si to na Harryho skúšal.“

„Netajil som sa tým.“

„Iste. Bod pre teba. Na Harryho to zjavne zapôsobilo. Nečudujem sa mu. Vážne. Tvoja charizma je prisilná i na mňa. Svojho času som sa v tvojej blízkosti cítil ako uhranutý. Myslím, že sa to skončilo v momente, keď som zistil, že chrápeš s Malfoyom.“

„Ty si myslíš, že mám charizmu, Lupin?“ ozval sa prekvapený hlas do tmy, v ktorej rozoznal akurát tak jeho siluetu.

„Čo keby si radšej popremýšľal, ako sa odtiaľ dostaneme?“

„Pravda. Počkaj, niečo skúsím,“ zamrmlal a sústredil sa, aby bezprútikovou mágiou vyčaroval aspoň trochu svetla. Keď sa mu to bez väčších problémov a hneď na prvý pokus podarilo a stropné svetlo ožilo, obrátil sa k šokovanej a trochu strhanej tvári svojho spoločníka.

„Klobúk dolu. Netušil som, že to dokážeš. A čo tak skúsiť zbaviť nás tých pút?“

Severus sa naňho zaškľabil. „A čo tak skúsiť rozhrýzť ich?“

Remusovo obočie vyletelo nahor. „A vieš, že sa ti to už za chvíľu môže splniť, Severus?“

Tmavovlasý muž sa zamračil. „Chceš mi tým naznačiť, že je spln?“

Lupin nešťastne prikývol. „Myslíš, že takto príťažlivo pôsobím každý deň?“

Severus naprázdno preglgol a vytreštil oči.

Lupin si povzdychol. „Neboj sa. Nezabudol som si vziať elixír. Budeš v bezpečí. Aspoň ty. Pamätáš, slúbil som ti, že sa viac nepozabudnem.“

Severus sa nadýchol. Až teraz si uvedomil, že celú dobu zadržiaval dych. Lupin sedel vedľa neho, čelo opreté o pokrčené kolená. Jeho telo sa začínalo chvieť a jemu prebleslo myslou – *Ako je možné, že tento človek zaujal akurát Pottera...*

Lenže potom sa myšlienkami vrátil k neodvratnému fakt. Bol v jednej miestnosti s vlkolakom.

XVI.

Nedalo sa povedať, že by od strachu vyvádzał. Vlastne robil čo mohol, aby si zachoval nielen dôstojnosť, ale i zdravý rozum pri sledovaní toho hrôzostrašného divadla. Nebolo to po prvý raz, čo ho videl premieňať sa takto zblízka, ale toto bolo čosi iné. Tu sa ocitol s vlkolakom v jednej miestnosti, zoči-voči, bez prútika, len s neblahými zážitkami hlboko vkorenými do mysle z minulosti a márne preklíňal vlastnú chvíľku nepozornosti.

Teraz nemohol robiť celkom nič. Okrem toho, že sa tváril nanajvýš statočne. Keby tu mal svoj prútik, alebo keby mal aspoň väčší talent na používanie bezprútikovej mágie, aby ju vedel využiť tým správnym spôsobom, nemusel by tu kvočať so zavíjajúcim netvorom.

S Lupinom, opravil sa v duchu neochotne.

Muž vo svojej druhej podobe sa schúlil pri protiľahlej stene, vydávajúc zvuky, akoby stonal.

Zrejme bolesťou, prebehlo mu myslou, keď bedlivo sledoval každý jeho pohyb. Vlkolak sa chvíľu krútil na mieste, kým si nenašiel vhodnú polohu a stočil sa do kľbka. Chlaptého a trochu nadrozmerného.

Severus si poposadol užívajúc si všetky výhody nepohodlnej dlážky a aby odpútal myseľ od nejhorších scenárov, ktoré mu jeho um začal predkladať ako na bežiacom páse, začal premýšľať nad jednotlivými zložkami, ktoré tvorili protivlkolačí dryák.

oooOOOoooOOOooo

Nebol by povedal, že to bude možné, ale on skutočne dokázal zaspáť v jednej miestnosti s premeneným Lupinom.

Strhol sa v momente, kedy ho zo spánku prebralo jeho tlmené vrčanie. Zažmurkal a okamžite uprel pohľad na druhú stranu miestnosti, ktorú si pre seba zabral Lupin. Zjavne preto, aby mu zabezpečil aspoň zďanie bezpečnia.

Len čo vlkolak zistil, že znova bdie, postavil sa na zadné, jeho vrčanie nabralo na intenzite a Severus bledý ako stena sa prizeral, ako sa Lupin opatrne presúva k dverám miestnosti, v ktorej boli väznení.

V nasledujúcom momente sa dvere otriasli v základoch, keď do nich zvonku ktosi vrazil. Severus sa strhol a na krátko sa jeho pohľad stretol s Lupinovým, kým ho zas neuprel na dvere, ktoré druhému úderu odolať nedokázali. Teraz si uvedomil celý rozsah svojho zlyhania, ktoré bude mať neblahé následky.

Dnu sa skrze roztrieštené drevo vovalila mohutnejšia obluda ako bol vo svojej druhej podobe Lupin.

Severus mal dojem, že by sa v ňom v tej chvíli krvi nedorezal. Obzvlášť v tom momente, keď naňho šedý vlkolak zameral svoju pozornosť. Celkom stuhol. Greyback bol vo svojej podobe omnoho odpornejší a desivejší, ako bol kedy Lupin.

Lupin varovne zavrčal, ale Greyback ho stova vnímal.

A skôr, ako sa zmohol Greyback na ďalší krok jeho smerom, Lupin sa naňho vrhol.

Severusa to konečne prebralo z letargie. Vyskočil na nohy a svižne sa vyhol dvom ruvajúcim sa vlkolakom z cesty.

Ustupoval, kryl sa pred lietajúcimi úlomkami skoromné nábytku, pred trieskami. Svetlo v miestnosti zlovestne zablikalo. Modlil sa, nech nezhasne úplne. A možno by bolo lepšie, keby zhaslo, aby sa nemusel dívať na vlastnú skazu.

O čo tomu šialencovi vlastne išlo? Keby bažil iba po ich krvi, Lupin by bol dávno na druhom svete a on tiež. Chcel, aby ho Lupin v záchvate šialenstva premenil alebo zabil? A ak to nespravil, rozhodol sa to spraviť sám?

Alebo ich chcel odpraviť práve vo svojej druhej podobe oboch naraz? A Harryho si nechá ako zlatý klinec programu, keď auror zistí, čo im vykonal?

Nedávalo mu to celkom zmysel, ale momentálne nemal čas zaoberať sa tým.

Lupin zivil, keď sa mu Greyback zahryzol do paže ako do chrumkavého praclíku. Severus mal dojem, že začul praskanie kostí. Domom sa rozľahlo jeho bolestivé kvílenie. Zvalil sa ku Greybackovým chlpatým nohám a namáhavo oddychoval. Jeho vlčie telo nieslo stopy nových krvavých škrabancov. Otlčené, dobitné, dodriapané.

Len pred chvíľou bol mrštený o stenu a teraz znova ležal na zemi. Bol jedinou prekážkou, ktorá ho od Greybacka delila a Severus vedel, že prekonával sám seba. Lupin sa chúlil na zemi, jeho predĺžené telo sa chvelo vypätím.

Severus naprázdno prehlto. S rozšírenými očami sa díval na Greybacka, ktorý sa k nemu pomaly približoval. Evidentne si to vychutnával.

Áno, teraz bola chvíľa, kedy by sa dalo povedať, že Severus bol strachom bez seba. Cítil, ako sa mu zježili všetky chlpy na tele a po chrbte mu stekali strúžky ľadového potu.

A Greyback? Zdalo sa, že ten úškľabok je spokojný úsmev, živený práve Severusovým strachom.

Toto je môj koniec, pomyslel si, keď mu popolavú tvár ovanul závan páchnuceho dychu. Bol od neho sotva na pár stôp, a on bol celkom tuhý, neschopný pohybu. Dokonalá živá mŕtvola.

Lenže prv ako sa ho stihol Greyback čo i len dotknúť, Lupin mu skočil na chrbát. Znovu sa ruvali. Zúrivo, dravo a divoko. Sledoval priamy prenos súboja na život a na smrť, kým sa v zápale ruvačky nevytopáčali z rozbitých dverí na chodbu...

Ich rev naplňal celý dom a celý dom sa otriasal v základoch, kým sa s posledným silným zavýtím nerozľahlo priam hrozivé ticho.

Nemal poňatia, čo sa stalo. Stále celkom strpnutý počúval iba tiché našľapovanie a vŕganie drevenej dlážky, keď sa k zdemolovanej miestnosti niekto blížil.

Lupin alebo Greyback?

Netušil. Jedno mu však bolo jasné. O malú chvíľu to nepochybne zistí.

Zavrel oči a zhlboka sa nadýchol. Počul, ako sa kdesi v dome rozrazili vchodové dvere vďaka silnej mágii.

Potter!

Počul ho volať Lupinovo meno. A tiež svoje. Lenže očakávaná úľava sa nedostavila.

Otvoril oči, a v tej chvíli sa jeho pohľad stretol s očami vlkolaka, ktorému zo zubov odkvapkávali kvapky krvi na husto ochlpenú hrud'

XVII.

Lupin sa viditeľne kymácal a ťažko oddychoval. Ledva sa držal na labách. A potom sa priamo pred jeho očami zosunul na zem v podobe dobytkej, krvou popŕkanej, chlpacej guče.

V nasledujúcom momente vpadol do miestnosti Potter. Pohľadom prebehol z jedného na druhého. Severus priam hmatateľne cítil, ako ho tie zelené dúhovky šacujú.

„Si v poriadku?“ opýtal sa a on ledva prikývol. Potom sledoval, ako Potter zameral svoju pozornosť na vlkolaka, keď si k nemu kľakol a mával nad ním svojím prútikom. „Cítim jeho tep, hoci je slabý, ale moje diagnostické kúzla naňho nefungujú,“ prehovoril a vymenil si so Severusom krátky pohľad.

Severus sa konečne rozkýval. „Čo je s Greybackom?“ opýtal sa, keď sa priblížil k nehybne ležiacemu vlkolakovi.

„Je mŕtvy. Má zlomený väz.“

Severus prikývol. „Môj prútik,“ zamrmľal a Harry mávol tým svojim prútikom vo vzduchu. Ebenový prútik k nim ladne doplával a Severus ho uchopil a až teraz uvoľnil napäté držanie tela.

„Do svitania ostáva ešte nejaký čas,“ pozrel naňho zelenooký auror prosebne, s rukou položenou na chrbte svojho premeneného milenca. „Nechcem ho tu nechať samého, ale musím sa postarať o Greybacka.“

Severus netušil, kde na to zobral silu, či vôľu, ale prikývol. „Len choď, ja sa oňho postarám.“

Je to to najmenej, čo môžem urobiť, pomyslel si odovzdane s vedomím, že mu ten muž dnes v noci zachránil život.

Harry prikývol, vstal a objal ho. Bola v tom nečakaná prudkosť a vášeň. I v tom bozku, ktorý mu vtisol na ústa, kým ruky skĺzly po krivke jeho chrbta. „Som rád, že si v poriadku, Severus.“

S tým sa odtiahol a venoval posledný pohľad Lupinovi. „Budem sa ponáhľať,“ zamrmal, lenže Severus netušil, či to hovorí jemu, ale skôr mužovi oddychujúcemu na zemi.

O chvíľu na to dom na Grimmauldovom námestí zaplnil tím aurorov. Odniesli mŕtve telo Fenrira bez toho, aby narobili väčší hluk ako bolo potrebné. Pracovali chytré, precízne a čisto.

Lenže keď začalo svitať, Harry sa stále neukázal.

Len čo sa Lupin premenil nazad, Severus urobil jediné, čo mohol. Preniesol ho celkom nevládneho do spálne a očistil z jeho doudieraného tela kúzlom zaschnutú krv. Ostávalo jediné. Počkať, kým sa ukáže Poppy a podrobí ho kompletnej liečiteľskej prehliadke.

oooOOOoooOOOooo

Zamračil sa. Stál pred neľahkou úlohou a v duchu si predstavoval tie najhoršie možné scenáre, aké len môžu nadísť v momente, keď sa naňho ohrdnutá žena vyrúti ako besná fúria.

Mohol tomu samozrejme predísť, ak by im napríklad zahovoril stôl v najluxusnejšej reštaurácii, kam ho raz zaviedla, lenže to by riskoval verejný škandál.

A tiež sa proti tomu mohol obrniť a prijať jej hnev ako chlap. Zaslúžil si ho. Využil ju a bol si toho vedomý.

Narcissa stála len pár metrov opodiaľ, krásna, odetá do snehobieleho kožúška a huňatej čiapy v tvare lodičky. Vyzerala ako snehová kráľovná.

Zhlboka sa nadýchol, ale prerušila ho. Jej hlas bol celkom pokojný, akoby to, čo sa chystá urobiť, očakávala.

„Chceš náš... románik... ukončiť?“

Prekvapene na ňu pozrel a prikývol. „Nechcel som ťa využiť. Ani ti zničiť manželstvo.“

Pohla sa. Zvesila plec a podišla k nemu bližšie. Čakal, že ho prekláje, alebo mu aspoň vrazí facku, ale nestalo sa. Minula ho a zamierila k lavičke, ktorá stála za ním. Sadla si.

„Ty nie si na vine, Charlie. Moje manželstvo bolo od samého začiatku odsúdené na zánik. Len som to nechcela vidieť.“

„Aj tak ma to mrzí,“ povedal a otočil sa k nej čelom.

Jej ružové pery sa vytiahli do smutného úsmevu. „Nemusí. Bol by si blázon, keby si túžil ostať so ženou, ktorá je raz taká stará ako si ty sám.“

„Si chápvavá,“ zamrmlal, s pohľadom upretým do zeme, „ale nie som si istý, či budeš i o chvíľu, keď ti poviem, že...“ zmĺkol, naberajúc patričnú dávku chrabromilskej odvahy. „Zaľúbil som sa.“

Plavé, elegantné obočie sa povytiahlo. „Skutočne?“ Trochu mu závidela. Bola veľká škoda, že ona ten cit nikdy nespoznala. Akoby oheň života, ktorý jej kedysi ako dievčaťu horel v srdci zamrzol skôr, ako sa jej telo stihlo naplno prebudiť v ženu.

Prikývol. Odhodlane a vážne. „Milujem tvojho syna, Cissa.“

Ticho, ktoré sa medzi nimi vzápätí rozhostilo bolo ťaživé a v tejto zimnej rozprávke, ktorá okolo vládla spôsobilo príšerné dusno.

„Milujem ho,“ zopakoval pevne.

„Uvedomuješ si, že môj syn nie je ako ty?“ opýtala sa napokon s nutnou dávkou škrobenosti a azda i znechutenia. „Ako ti to vôbec zišlo na um, Charlie?“

Potriasol hlavou. „Nie, ja... Je to inak. Draco to iba zapieral. Kvôli vám, kvôli povinnosti splodiť dediča a kvôli všetkému ostatnému.“

„Charlie, nezbláznil si sa náhodou?“ Jej hlas bol tentoraz ostrý ako žiletka.

„Ubezpečujem ťa, že nie. Ľutujem len jedno. Bol som hlupák, že som si ho nevšímal skôr.“

Tenké ružové pery sa stiahli do jednej úzkej linky.

„Nemusíš sa však obávať. Odmietol ma. Je to pravý Malfoy. Syn svojho otca. Môžeš byť naňho hrdá, naozaj. Urobil to ako pravý slizolinčan.“

Otvorila ústa, ale zdalo sa, že si to, čo chcela povedať rozmyslela, lebo ich znova zavrela. Mladík, ktorý bezradne postával pred ňou a vyzeral pomerne zúfalo, si vošiel prstami do vlasov a vyvrátil tvár dohora. Slabé decembrové slnko sa mu kúpalo v ryšavých vlasoch a zlátilo jednotlivé pramienky jantárovými i karamelovými odtieňmi.

„Po sviatkoch odchádzam späť do Rumunska,“ pokračoval po krátkej odmlke a dokonca sa pousmial. „Si pôsobivá žena, Narcissa a musím povedať, že mi bolo... ctou i potešením zároveň.“

Zdvihla sa z lavičky, ale ostala stáť na mieste. Iba jemne kývla hlavou a sledovala, ako od nej odchádza preč.

Povzdychla si.

Nebol to jej prvý románik, ktorý skončil skôr, ako sa vôbec mohol začať. Nikdy nemala dôvod vešať to niekomu na nos. Ani len svojej sestre sa nezdôverila. Načo aj? Bláznivá Bella by to bola schopná pri najbližšej príležitosti vytiahnuť na svetlo sveta v tej najnevhodnejšej chvíli, len aby to použila proti nej, kedy sa jej to hodilo.

Za svojím manželom však plakať nebude. Ich cesty sa rozišli už tak dávno.

Zastala na úpätí cesty vedúcej k Manoru a výraz jej tváre sa po prvý raz vyjasnil.

Začne odznova. Zrenovuje sídlo, pomerí sa s Andromedou a pokúsi sa napraviť, čo pokazila. Zvyšok ostane na jej synovi. Ak je pravda to, čo povedal Charlie, Draco sa bude musieť rozhodnúť sám. Už mu viac nebude kafráť do života. Napokon, nie je malé dieťa.

Usmiala sa a vykročila domov.

XVIII.

Marcus Flint si poposadol na plastovej stoličke. Ani dnes nevyzerala nemocničná izba lepšie, či prívetivejšie a jeho priateľ bol stále mimo.

„Takže ako som povedal, Fenrir to nepekne schytil. A podľa všetkého je Lupin poriadne doriadený. Snape mal z pekla šťastie.“

Nič. Nezdalo sa, že by Oliver reagoval. Stále vyzeral rovnako. Ako Šípková Ruženka, ktorú dokáže prebudiť azda iba čarovná sila bozku. Nie, že by to neskúsil. A momentálne mal sto chutí urobiť to znovu. Miesto toho si však len povzdychol a zvesil hlavu. Bolo to vari beznádejné.

Za nemocničným oknom bolo bielo. Hoci sneh na cestách odpratali cestári a na chodníkoch sa stopil v škaredých čľapkaniciach, aj tak to malo svoje čaro. Strechy domov stále pokrývala biela perina. Tešil sa na chatu. Mali stráviť spolu sami dvaja svoje prvé Vianoce. Toto vážne nebolo fér.

„Veľmi... pôsobivé. Nepovedal by... som to doňho.“

Marcus Flint bleskovo dvihol hlavu a vyvalil oči. Zažmurkal a chvíľu uvažoval, či sa mu to iba neprisnilo, pretože bol hore celých dvadsaťštyri hodín. Počuť Oliverov hlas po toľkých dňoch a nociach mu prišlo takmer ako malý zázrak.

„Podáš mi vodu?“ poprosil ho Oliver a Marcus sa rozochvene pousmial.

„Pravdaže,“ zamumlal vďačne a skôr, než tak spravil, naklonil sa ponad neho, aby ho nežne pobozkal. „Ale si si dával načas.“

Oliver sa ospravedlňujúco pousmial. „Prepáč.“

Vzápätí z miestnosti Marcusa vykázala sestrička, ktorá sa dostavila pacienta skontrolovať. Ale bolo mu to jedno. Oliver sa konečne prebral a to bolo dôležité. Tešil sa. Možno ich spoločné plány na sviatky nie sú tak celkom v ťahu.

Tá chata bola stále zarezervovaná.

Ginny sa mračila. A naňho. Znova. Už si na to začínal zvykať.

„Chcem počuť, čo sa stalo! Prečo bol v dome na Grimmauldovom s Lupinom i Snape? Čo sa pokašľalo? A ako je na tom Remus?“

„Prestaň vyvádzať a sadni si, prosím!“ požiadal ju, unavený do morku kostí. Pred sebou mal už tretí plastikový pohár kávy a aj tak mal dojem, že funguje na záložný zdroj.

„Som tvoja najbližšia rodina, Harry! Ten článok by mi veľmi pomohol, tak sa ma neopováž znova odpínať nejakými drístami!“

„Drístami?“ pozrel na ňu neveriacky a úprimne si povzdychol. „Sadni si. Mal som ťažkú noc, takže v prvom rade stíš hlas aspoň o dve oktávy, aby sme sa mohli porozprávať...“

„Ale ja som...“

„A!“ zvolal, výhražne dvihnúc prst, „ak poslúchneš, všetko ti poviem.“

V nasledujúcej sekunde bol jej zadok nalepený na stoličke. „Som samé ucho!“ vyhlásila, zápisník a brko pripravené pred sebou.

A Harry začal rozprávať. Takto mal aspoň istotu, že ona naozaj podá skutočnú správu bez toho, aby príbeh nejako pokrivila a fakty zneužila, či zveličila.

„To je asi tak všetko, čo ti môžem povedať,“ dokončil a sledoval, ako brko kľže po papieri.

Pozrela naňho a zamračila sa. „Prečo oni dvaja, keď sa ten lotor vyhráжал tebe?“

Teraz prižmúril oči Harry. „Odkiaľ o tom vieš?“

Mykla plec a prehodila si dlhé vlasy mrkvovej farby cez plece. „Mám svoje zdroje.“

V duchu zahrešil. Ale rezignoval. Možno bol vhodný čas, aby aspoň jej povedal celú pravdu. Aj tak to naťahoval už príliš.

„Zjavne ma nejaký čas sledoval. Možno si myslel, že mi na oboch... záleží.“

„No to je pochopiteľné. Veď sa jednalo o tvojho dlhoročného priateľa a kolegu, tak prečo nie?“

Harry sa neprestával mračiť. Ale uznal, že sa to dalo vysvetliť aj takto. „Gin, ja... som to myslel trochu inak. Mám ich rád.“

Brko sa zastavilo a ona zaklipkala očami. „No a?“

Harry si povzdychol. „Oboch... mám... *veľmi* rád.“

A ona naklonila hlavu na stranu. „Chceš mi tým naznačiť... to, že si...“ Stíchla. Obaja chvíľu mlčali, iba sa prepaľovali pohľadmi. Harry cítil ako mu začínajú horieť líca, Ginny sa tvárila nevyspytateľne.

„Po toľkých rokoch?“ vypadlo z nej napokon. „Po troch deťoch, ktoré si so mnou splodil mi chceš tvrdiť, že si na chlapov? Nezdá sa ti to trochu... šibnuté?“

„Možno!“ vyhrkol. „Ale nedokážem to ovplyvniť. Mám pocit, že toto som ja, chápeš?“

Ani brvou nemihla.

„Gin? Ak ma znenávidíš, pochopím to, ale Albusa z toho vynechaj. Je to len chlapec a ak k Scorpiusovi niečo naozaj cíti...“

Zaklapla zápisník, prudko vstala a vystrelila z kancelárie ako strela.

Harry si povzdychol, zvesil plecia a zložil si hlavu do dlaní. Toto asi pohnojil. A to ho ešte čakal rozhovor s ministrom, nehovoriac o tom, že mal plnú hlavu tých dvoch.

XIX.

Hermiona sedela za stolom a po očku sledovala svoju spolubývajúcu, ako sa zvrta v kuchyni. Ona nikdy nepiekla a nevarila. Jediné, čo dokázala spraviť bol čaj a puding. Na varenie jednoducho nemala bunky. Ak sa to netýkalo elixírov. Jej mama si ju preto často doberala a okrem toho to bola jedna z príčin rozchodu s Ronom.

Teda, kým nezistila ako sa veci v skutočnosti majú.

Kuchyňu a malú jedáleň zaplnila vôňa perníčkov, keď Gaby vytiahla z rúry horúci plech aromatického pečiva.

„Ja som hotová,“ zašvitorila veselo a Hermiona mrkla na hodiny. Bol takmer jedenásť večer.

„Pomôžeš mi zdobiť?“

Hnedooká rusovláska sa zarazila. „V tomto som skutočne nemešlo. Ale ak ti nebude prekážať, že bude perníček vyzeráť ako kyklop alebo ako trol, pokojne ma k tomu pusti.“

Gaby sa rozosmiala, ale nedala sa ňou odradiť. Všetko už mala pripravené a patričné zdobiace náradie posunula i pred Hermionu.

„Som si istá, že to bude nádherný kyklop,“ podotkla a položila na stôl tácku s perníčkami, ktoré bolo treba dokončiť.

Hermiona si povzdychla. „Keď ináč nedáš,“ zamumlala a zaklapla rozčítanú knihu.

Gaby jej ukázala ako na to a chvíľu ju len ticho sledovala. „Na začiatočníka si nepočínaš zle,“ povzbudila ju a Hermiona sa usmiala.

„Nám ich vždy piekla babička. Mame vždy prihoreli a boli tvrdé ako kameň. A na zdobenie nemala nervy.“

„Nie každý na to má nervy. Ale je to zábava.“

Hermiona sa uškrnula. „Ale ako pre koho.“

Nálada sa jej zlepšila v momente, keď pred ňu Gaby postavila pohár vianočného punču a pripila si s ňou. To už dokonca nadobudla dojem, že jej ide práca od ruky. Chichotali sa, smiali a zdobili, kým im nezružovali líca a kým sa Hermione nepodarilo nejakým zázrakom odzdobiť Gaby tvár.

Tá jej to samozrejme vrátila a Hermiona sa nenechala zahanbiť, aby jej to ešte raz neoplatila. Napokon sa po chvíli upokojili a Gaby naťahla prst, aby ním zotrela cukrovú polevu z Hermioninho líca. Vložila si ho do pusy a zapriadla.

„Si taká sladká.“

Hermiona mala dojem, že v tej chvíli zabudla dýchať. Prikývla a naklonila sa k nej. „Aj ty...“ zamumlala a obtrela sa nosom o ten jej.

Gaby privrela oči a s nadšením prijala opatrný bozk, ktorý sa veľmi rýchlo zmenil na vášnivý. Hermiona sa osmelila. Opustila svoju stoličku, aby si obkročmo sadla na Gaby a mohla si bozk vychutnať.

Gaby jej oplácala nielen nehu, s ktorou ju Hermiona ochutnávala, ale i radosť a hravosť, s akou to robila, nehovoriac o túžbe, ktorú z toho cítila, a ktorá ju rozpaľovala do biela.

Keď sa od nej Hermiona odtiahla, zadívala sa jej hlboko do očí a pohladkala jej líca. „Viem, čo chcem. A tiež chcem, že tú noc neľutujem. To, že sme sa vtedy milovali... bolo to najkrajšie, čo som v poslednej dobe prežila, Gaby.“

Gabrielle Delacourová sa spokojne usmiala. Dokonca si zahryzla do pery, aby sa od úľavy a šťastia nerozplakala. Nedokázala však tomu zabrániť. Nebesky modré oči sa jej i tak ligotali od zadržovaných sĺz. „Už som sa bála, že to od teba nikdy nebudem počuť, Hermy. Lúbim ťa.“ Mocne ju objala a Hermiona jej objatie oplatila.

„Aj ja teba, Gaby. Len mi to chvíľu trvalo.“

Zvyšok polevy skončil tú noc na dvoch nahých, rozhorúčených ženských telách, veľmi dômyselne ozdobených a ešte rafinovanejšie zdegustovaných.

oooOOOoooOOOooo

Severus postával medzi dvermi a díval sa na ich... opätovné zvitanie. Lupin videl iba na jedno oko, ale i to hovorila za všetko, keď sa ním díval do tej príťažlivej tváre mladého muža.

Dobre, pochopil. A hneď pár vecí. Lupin mu zachránil život a Pottera zjavne miloval. O tom nebolo pochýb.

Nechal ich a potichu sa vytratil.

Nikdy nič podobné predtým nespravil. Nikdy predtým nebol taký nesebecký. Nikdy predtým sa ničoho dobrovoľne nevzdal.

Teraz to urobil.

Nie preto, lebo za dverami boli najsentimentálnejšie sviatky roku a nie preto, lebo chcel.

Urobil to preto, pretože pochopil, že skutočný cit sa nedá vydupať, ani získať nasilu. Skutočný cit si treba zaslúžiť.

A ak je tu niekto, kto si Pottera a jeho lásku zaslúži, on to nie je.

XX.

Scorpius sa zamračil, keď ho zozadu do hlavy trafila snehová guľa. Obrátil sa, aby toho previnilca preklial, ale potom sa uškrnul a zapojil sa do snehovej vojny, ktorú nemal tušenia, kto začal. Hoci po zrelej úvahe by bol dal ruku do ohňa za to, že to bol práve šibnutý a vyšinutý James Potter.

Roztárený študenti sa zabávali, vískali a guľovali sa ako malé deti a aspoň na chvíľu zabudli na svoje batožiny a kliečky, v ktorých si niesli svojich miláčikov na vianočné prázdniny domov.

Napokon ich musela dať do laty samotná riaditeľka, ktorá sa určite nevedela dočkať, kedy bude mať konečne tichú hlavu. Tá hŕstka študentov, ktorí na škole ostávali sa do úvahy samozrejme brať nemohla.

Scorpius sa vtlačil do kupé hneď po Albusovi, mokrý, ale v dobrej nálade. Ak dobre videl, schytil jednu šupu od akejsi tmavovlasej piatačky, ktorá mala na hlave veľkú neónovo ružovú čiapku, do chrbta ho trafil akýsi prvák s okuliarmi ako popolníky, pričom sa začudoval, že ho ten štupeľ vôbec zasiahol.

Jeho guľa sa ušla Alovi a plný počet bodov si pripísal za zásah jeho brata, Jamesa. A omylom trafil i profesora Longbottoma, ktorý sa do guľovačky zapojil tiež.

Prv, než si sadol, pocítil dotyk Alovho kúzla. Osušil ho.

„Ďakujem,“ povedal, keď si rozopínal kabát a sadal si na sedadlo oproti, hneď k oknu.

„V pohode,“ mávol rukou zelenooký chlapec.

Scorpius sa uškrnul. „Si si istý? Po tom, čo ti napísala tvoja matka som mal iný dojem.“

Al sa zadíval von oknom a prehovoril až po chvíli. „Určite to tak nemyslela.“

„Zakázala ti vídať sa so mnou, hovoriť so mnou a zabudnúť na to, že existujem. Ešte viem čítať a celkom dobre chápem význam jednotlivých slov,“ povedal dotknuto.

„To nevravím. Tvrdím iba toľko, že to tak určite nemyslela. Nikdy predtým nekonala tak iracionálne. Zrejme to písala rozčúlená. Pozhováram sa s ňou.“

„A dopadne to tak, že ťa presvedčí, aby si sa so mnou rozišiel, už to vidím,“ maľoval čerta na stenu.

Al sa k nemu naklonil a chytil ho za ruku. „Nemôže zmeniť, čo k tebe cítim.“

„Určite?“ Scorpius znel po prvý raz neisto, hlas i výraz tváre mal plný obáv.

Albus sa zatváril zamyslene a potom vyhrkol: „Jedine, že by mi dala zjesť otrávené jablko!“ vyhlásil tmavovlasý čarodejník a zvalil sa so smiechom späť na sedadlo, keď uvidel nový výraz v tvári svojho priateľa.

Vtedy sa dvere ich kupé otvorili a dnu sa nahrnula Rose, Lily a Archie, syn profesora Longbottoma. „Čaute decká,“ pozdravila Rose a Al v tej chvíli vedel, že o zábavu majú postarané.

Keď sa neskôr lúčili na nástupišti, Scorpius schmatol nie práve šetrne Albusa za rameno, len aby ho ešte aspoň na chvíľu zdržal. Nevšímal si spýtavý pohľad, ktorý sa odrazil v tvári jeho otca.

„Napíš mi, ako to dopadlo, inak ma určite porazí, jasné?!“

Al sa pousmial. „Samo. A už ma nechaj ísť, inak sa nezdržím a pobožkám ťa priamo tu.“ Keď to dopovedal, vystrúhal rozkošnú grimasu a dodal: „Kto vie, čo by na to povedal tvoj takto?“

Scorpius si odfrkol. „Neviem. Ale jedno je isté, tvoja mamička by ma stopercentne vykastrovala.“

A keď sa Al k svojej matke otočil, musel uznať, že Scorpius nepreháňal. Toto budú musieť vážne prebrať čím skôr. Nemôže sa správať ako fúria. A nemôže mu zakazovať stýkať sa so Scorpiusom.

Naposledy mu kývol a chopil sa svojho kufra a klietky so sovou, pričom ju obdaril vážnou tvárou. „Ahoj mami.“

oooOOOoooOOOooo

Remus sa opatrne posadil a dovolil Hermione, aby mu napravila vankúš. „Toto vážne neznášam!“ hundral nespokojne.

„Čo? Starostlivosť, ktorou ťa zahŕňame, alebo tú hnusnú bezmocnosť?“

Pozrel na ňu. Očividne si ho doberala. Nemohol sa na ňu hnevať. Nešlo to. Ani jednému nemohol zazlievať, že ho bez reptania obskakujú. Vážil si to.

„Vyzeráš dobre,“ povedal napokon miesto toho, aby sa viac sťažoval.

Usmiala sa, mandľové oči jej zažiarili. „Ďakujem. Aj sa tak cítim. Ale musím povedať, že s tebou súcitím. Viem aké to je, ležať v posteli a cítiť sa celkom bezmocný a zbytočný. Keď som mala desať, zlomila som si nohu. Bol to hotový horor!“

„Klop, klop!“ ozvalo sa spevavým hlasom odo dverí. „Nesie sa čaj a sušienky.“

Gaby pred sebou levitovala veľký, oválny strieborný podnos, na ktorom stáli tri porcelánové šálky a strieborná konvička s čajom. Cukornička a fľaštička medu. A džbánik s čerstvo vytlačenou citrónovou šťavou.

Položila ho na stolík, ktorý Hermiona premenila z knihy, ktorú mal Remus práve rozčítanú a obslúžila ich. „Berte si, vlastná výroba,“ podotkla, keď doprostred stola uložila misku s voňavým pečivom. Perníčky, zázvorové keksy, kokosové kolieska a čokoládové gule.

Remus musel uznať, že sa mu v ústach zbiehali slinky. Vyzeralo to viac ako lákavo. Ochutnal. Nemohol odolať a popravde, ani nechcel.

„Pýtal si sa na Snapa,“ pripomenula mu Hermiona, „je ok. Ten chlap je proste nezmar. Prisahám, že toho neskolí zjavne nič na tomto svete.“

Remusovi takmer zabehol perníček. S tým vyhlásením súhlasiť rozhodne nemohol.

„Prečo ťa vlastne ten muž tak zaujíma?“ vyzvedala Gaby, ktorá jeho dôvody poznať nemohla. A vlastne ani Hermiona netušila celkom nič.

„No, potreboval som s ním niečo prebrať a tiež som chcel vedieť, ako... mu je.“ V duchu uznal, že im ani neklamal. Naozaj s ním potreboval hovoriť a dosť súrne. Lenže Snape bol nedostupný. Nereagoval na jeho správy, ktoré mu posielal po patronusovi a ignoroval listy, ktoré mu zasielal sovou poštou.

„Si príliš útlocitný. A na tom nesprávnom mieste,“ podotkla Hermiona, keď nad ním krútila hlavou. „Snape si to podľa mňa vôbec nezaslúži.“

„Súdiš ho prísne,“ povedal a v očiach sa mu zračil nesúhlas.

Pochopila a zdvihla na obranu ruky. „Fajn, asi ho poznáš lepšie.“

Na toto do istoty nereagoval. V duchu si však zaumienil, že to napraví. Musí. Nielen kvôli sebe, ale i kvôli Harrymu.

A kým sa Hermiona s Gaby pustili do debaty o tom, u koho strávia Štedrý deň, on kul v duchu vlastné plány.

XXI.

Ginny Malfoya práve nemusela. A týkalo sa to všetkých, ktorí nosili toto meno. Pätnásťročný plavovlasý chlapec to na nástupišti zatiaľ schytil iba jej pohľadom, ale zaumienila si, že urobí všetko preto, aby sa jej najmladší syn dostal spod jeho vplyvu. Ona mu ho už vytlačie z hlavy.

Cesta domov im trvala snáď celú večnosť, pretože obaja mlčali a počúvali iba Lilino švitorenie a Jamesovo popichovanie, ktorým si doberal mladšiu sestru. Tí dvaja akoby napätú atmosféru vôbec nevnímali. Alebo vnímali a snažili sa ju zjemniť, či možno odstrániť takýmto sebe vlastným spôsobom.

No len čo prišli domov, Ginny zo seba ešte ani poriadne nezhodila kabát a zvrtila sa na opätku ihličkových čižiem.

„Al, do pracovne! Ihneď!“

James hodil po mladšom bratovi očkom, Lily strýpla a Al sa iba zatvrdil. V okamihu, keď zmizli za dverami pracovne, James vytiahol z vrecka prútik a vyčaroval patronusa.

„Al má problém, ocko. Švihaj domov, mama zúri!“

Lily, ktorá ničomu nerozumela iba spýtavo povytiahla obočie, keď sa vzápätí ich otec objavil vo dverách domu a vyzeral rovnako nafučane ako ich mama. Ak nie viac.

„Ahoj deti,“ pozdravil ich, keď ich míňal a zmizol za dverami, ktoré za sebou zatresol. Keď sa na chvíľu pootvorili, mohli počuť ohlušujúci mamin rev a Alovo oponovanie, ktoré vzápätí zmizlo za očarovanými dverami.

Lily sa otočila k Jamesovi. „Čo sa to deje?“

James si povzdychol a usalašil sa na schodoch vedúcich na poschodie domu. „Tvoj braček sa zabuchol a mama je z toho na nervy,“ vysvetľoval jej trpezlivo.

„Zabuchol?“ hlesla zvedavo a sadla si k jeho nohám o schodík nižšie.

James prikývol a ona od úžasu otvorila ústa. „Do koho? Do Odette Lockovej? Alebo Hetty Coolovej?“

„Kiež by sestrička, kiež by,“ zamrmal, rukou si podopierajúc bradu.

A Lily otvorila ústa a vyvalila oči. „To nemyslíš vážne?!“

James sa iba uškrnul a bratským naučeným gestom jej postrapatil vlasy. Od údivu nebola schopná omráčiť ho ani zdrvujúcim pohľadom.

oooOOOoooOOOooo

„Sľúbil si mi, že to s ním vyriešiš, lenže ako vždy, nemôžem sa na teba v ničom spoľahnúť, Potter!“

Harry stál po synovom boku, ktorý mal v tvári vzdorovitý výraz a ruky bojovne založené na hrudi.

„A to som ho mal prekliat?! Alebo ako si si to vlastne predstavovala? Že mu vylejem do krku na silu odvar nenávisť, pretože jeho matka je absolútny homofób a neznesie, že je jej syn iný?“

„A ešte i toto je tvoja vina, do frasa! Je celý po tebe!“ sykla mu do tváre.

„Mami, oco za to nemôže!“ zapojil sa Al statočne do hádky, ktorý jej poslednej vete celkom neporozumel.

„Ty sa do toho nepleť! Máš domáce väzenie, kým nedovršíš plnoletosť!“

„To nemyslíš vážne!“ zvolali obaja muži unisono, ale len Harry postúpil o krok dopredu, pretože Al sebou nahnevane žuchol do kresla.

„Správaš sa absolútne iracionálne,“ zvolal Harry a prečesal si prstami husté vlasy. „Toto ti nedovolí!“

„Ty mi nemáš čo zakazovať!“ bola vytočená na maximum.

Vzduchom preletala ruka a poriadne to pleslo. Harry od údivu až cúvol a chytil sa za líce, kde mu ostal odtlačok ex-manželkinej ruky.

Teraz toho mal už naozaj dosť. Tresol rukou po stole. „Sadni si!“

Sama šokovaná z toho, čo spravila ihneď poslúchla. Al sedel na svojom mieste s otvorenými ústami a všetko mlčky sledoval.

„A teraz budem hovoriť ja, a ak čo i len cekneš, umlčím ťa hoc i na silu.“

Ginny sa naňho zamračila a už otvárala ústa, keď zhíkla, lebo splnil svoju hrozbu a okrem toho ju i zbavil prútika.

Povzdychol si. „Dúfal som, že to nebudem musieť urobiť. Sama si to chcela.“

Zagánila naňho, modré oči ho sprážili nepekným pohľadom.

Konečne si sadol i on. „Sľúbil som, že to vyriešim, to je pravda. Ale nesľúbil som, že budem svojho syna nútiť do niečoho, čo sám nechce. Veril som, že sa rozhodne správne a zjavne sa tak stalo.“

Očervenela, zatínajúc ruky v pästí a Harry si to všimol. Dodal: „Čo samozrejme neznamená, že ho za to teraz budem trestať. Čo je zlé na tom, že sa zamiloval? No tak sa mu páčia chlapi, Merlin. Veď nie je prvý ani posledný. To mu chceš vážne zakazovať, aby sa s ním stretával? Je to choré a sebecké, Ginny.“

Al vrhol na matku zničený pohľad. „Bola by si radšej, keby som ti to tajil? Keby som ti musel klamať a pretvarovať sa, mami? Mám Scorpiusa rád. Ak ma za to budeš nenávidieť, je mi to ľúto, ale je to môj najlepší priateľ a ja nemôžem za to, čo k nemu cítim. Skutočne ma mrzí, že som ťa sklamal.“

Ginny zažmurkala a Harrymu sa zdalo, že jej hnev ustupuje. Bez toho, aby si to uvedomila, zbavil ju kúzla mlčania.

„Len som chcela, aby bolo všetko...“ prehltna, pozrela na Harryho a znova na svojho syna, „správne.“ Modré oči sa zaliali slzami. Sklonila hlavu a prepletla si ruky v lone. „Naozaj ho máš rád? Práve jeho?“

Albus opatrne prikývol. A keďže matka mala stále sklonenú hlavu, povedal: „Áno. Mám, práve jeho.“

Odfrkla si, krútiac nad tým hlavou. „Malfoy! Vždy boli iba trňom v päte.“

A Harry sa uškrnul. „To je fakt. Ale zdá sa, že ten posledný Malfoy je iný.“

„Ako to môžeš vedieť? Ako môžeš vedieť, že sa s naším synom iba nezahráva? Čo ak mu zlomí srdce rovnako ako...“

Harry sa naklonil a chytil ju za ruky. Mala ich studené ako ľad. „Scorpius nie je Draco. Má celkom inú povahu dokonca ako i Cissa a Lucius.“

„A čo ak mu zlomím srdce ja?“ vmiešal sa do toho znova Albus. Ginny naňho prudko pozrela a on iba mykol plecami. „Čo ak stretnem o rok, o dva niekoho iného a opustím ho? Mami, všetko vidíš príliš čierne a to len pre to *meno*?“

Povzdychla si. Takto sa na to rozhodne nedívala. Možno tu bola šanca, i keď celkom malá, že sa jedného dňa rozídu a jej syn stretne naozaj niekoho iného...

„Takže? Dovolíš im stretávať sa a prestaneš kvôli tomu hystericky vyvádzať?“ opýtal sa jej Harry a ona po chvíli prikývla.

„Mám na výber?“

Harry pokrútil hlavou. „Nie, ak nechceš stratiť svojho syna. Pretože presne tam si smerovala.“

Povzdychla si a pozrela na Ala. „Je mi to ľúto. Vždy som pre vás chcela iba to najlepšie.“

Al k nej podišiel, aby ju mocne objal. Skutočne si vydýchol. Mal dojem, že mu zo srdca spadol poriadny kus šutru. Toto vojnové ťaženie by bez otca nevládol.

Harry podišiel k dverám a pootvoril ich. Kývol na Jamesa a Lily, aby sa k nim pripojili. Bol najvyšší čas vyjsť s pravdou von.

XXII.

Severus odomkol kúzlom a vošiel do predsiene spojenej s úzkou, krátkou chodbičkou. Zhodil zo seba kabát a chcel sa vyzuť z čižiem, keď spozornel.

Zdvihol hlavu, vystrel chrbát a uchopil prútik do ruky. Ladne a nečujne sa prepracoval až k salónu, odkiaľ cez pootvorené dvere presvital do chodby pásik svetla.

Vošiel dnu a sklopil ruku. „Mohol som ťa prekiať a prisahám, že by som ani trochu neľutoval.“ Jeho hlas bol doslova mrazivý.

Lenže muž sediaci v kresle nedal najavo ani to najmenšie znepokojenie. „Samozrejme. Verím ti,“ povedal bez pozdravu, presne ako Severus. Vlastne žiadne privítanie ani nečakal.

„Ako si sa sem dostal?“ opýtal sa, keď prekročil prah salóna a zastal pár krokov pred ním a on veľmi citeľne vnímal, ako celý jeho temný vzhľad kričí – *Vypadni z môjho domu!*

„Neuveríš, ale dverami,“ odvetil Remus a vstal, odložiac pohár cherry bokom. „Máš nový zvyk, neodpovedať na listy a správy?“

Severus iba mykol plecom. „Videl sa mi užitočný. Keby som tušil, že sa sem dotrepeš, určite radšej odpíšem. Čo odo mňa chceš? Ak si myslíš, že som ti dĺžny nejakú láskavosť, tak...“

Remus sa uškrnul. „Prečo vy slizolinčania vidíte všetko tak čierne-bielo? Je to veľmi obmedzujúce!“

„Možno preto, lebo nám to tak vyhovuje,“ odvrkol. „Prejdi k veci, Lupin.“

Remus krátko prikývol. „Chcem, aby si sa vrátil.“

Severus zažmurkal. „Čo?“

„Chcem, aby si sa vrátil. Chýbaš mu.“

Bolo na ňom vidno ako celý ustrnul. Napäté držanie tela sa zmenilo ešte razantnejšie. Akoby pred ním stál muž z kameňa, a nie z mäsa a kostí.

Severus po chvíli zdvihol zrak a premeral si ho pohľadom. Bolo také zjavné, že ho skúma. Neveril mu.

„Tak prečo neprišiel sám?“

„Pretože si myslíš, že si sa rozhodol a viac ho nechceš. Ale my obaja vieme, že to tak nie je, však, Severus?“

„Teba do toho nič nie je!“ sykol meravo.

„A znova sa mýlite, drahý profesor. Bol som taký hlúpy, že som to nevidel. Celý čas som mal na očiach klapky!“

Severus spozornel a zneistel, čo sa mu stávalo len vo veľmi výnimočných prípadoch. „O čom to táraš?“

Remus sa pousmial. Vyzeral tak krásne, až to bralo dych. I napriek tým novým škrabancom a únave, ktorá sa mu azda natrvalo vpísala do tváre. Hnedé oči s jantárovými škvrnkami horeli vnútorným, jasným a veľmi príťažlivým ohňom, a on mal sto chutí dotknúť sa ho, okúsiť a ponoriť sa doňho.

„Prv, než ti odpoviem, chcem ťa uistiť, že som so Siriusom vážne nikdy nič nemal. Nebol na chlapov, ako si všetci mysleli. A nebol ani taký sukničkář. Miloval Cissu.“

Severus ani nemukol, iba jeho rozšírené oči hovorili za všetko.

„Viem, zakázaná láska, ale nemohol si pomôcť. Okrem toho, ja som mal oči iba pre jedného. A ten si ma ani nevšímal. Vlastne, až do tej noci, keď mi vliezol do Škriekajúcej budy. Vtedy som stratil i tie posledné ilúzie o tom, že by medzi nami mohlo byť všetko inak. Lenže i ja som sa mýlil.“

Severus stále mlčal.

„Bola to chyba. A ja som bol slepý. Utápal som sa vo vlastnom nešťastí a nevidel, že po mne túži rovnako, ako ja po ňom.“

To už stál pri ňom. Jeho ruka sa dotkla Severusovho líca a on sa do toho dotyku prekvapivo oprel.

Bolo to príjemné a Severus nadobudol dojem, akoby sa postupne roztápal. Celý. Mal zapierať, že Remus tára do vetra? Mal tvrdiť, že nič z toho, čo povedal nie je pravda? Mal ostať po zvyšok svojho mizerného života sám? Kvôli čomu teda vypoklonkoval Luciusa?

A potom sa k nemu Remus naklonil a pobožkal ho. Bola v tom nežná vášeň i horúca potreba po čomsi viac. Jeho ústa mu našepkávali, ako veľmi po ňom túži, blčiace oči mlčky hlásali, čo všetko si praje.

Keď sa od seba odtiahli, Remus sa naňho jemne usmieval, držal mu tvár v dlaniach a palce hladkali jeho prepadnuté líca.

„Povedz mi, že som mal pravdu, Severus. Prosím, vráť sa k nám. Tak veľmi nám chýbaš. Obom, prisahám!“ šepkal zastretým hlasom.

Severus prerývane vydýchol. Srdce mu uháňalo cvalom. Vedel, že táto chvíľa bude v jeho živote tá rozhodujúca. Len od neho záviselo, čo urobí so svojím životom a on sa už niekoľkokrát škaredo potkol.

Takže... čo len urobí?

Vo dverách za jeho chrbtom si zastal druhý muž, ktorý im doprial chvíľku súkromia. Lenže teraz mal dojem, že by mal niečo povedať i on.

Podišiel k nim a oboch objal. Severus sa prudko nadýchol. Bol zmätený a jeho city rozorvané. Sekundy plynuli...

Harry si vymenil s Remusom pohľad a pritiahol si Severusovu tvár k bozku. Muž mierne zaklonil hlavu a nebránil sa. Nemal na to síl. Nedokázal im vzdorovať. Jeho srdce práve robilo saltá a kotrmelce, celé vnútro mu spaľovala neobvyklá túžba a potreba tak naliehavá, akú ešte vo svojom živote nespoznal a nezažil.

Dovolil Harrymu, aby mu plienil ústa jazykom, kým ho Lupin nepúšťal z objatia a poskytoval mu potrebnú stabilitu. A ako jeho telo vláčnelo, Remove objatie silnelo.

Harry bozk ukončil a zadíval sa do jeho zastretých očí, čiernych ako dve smolné jazerá. „Viem, že nás miluješ a my milujeme teba. Nebudeme na teba naliehať, Severus. Rozhodnúť sa musíš sám.“

Severus cítil, ako sa Harry neochotne vzdáva a Remus ruky povoľujú objatie. Ustúpili.

„Dáme ti čas. Koľko len chceš. Vieme, čo ti ponúkame. Je to síce trochu netradičné, ale...“ začal Remus ostýchavo.

„... ale veríme, že nám to bude fungovať. Popremýšľaj, dobre? A pamätaj na to, že ťa obaja veľmi ľúbime,“ dodal Harry veľmi presvedčivo.

Osamel. Ostal stáť uprostred izby, ktorá sa mu zdala odrazu taká obrovská a on sa cítil malý ako piadimužík.

Dali mu čas. A chcú mu dať seba. So všetkým, čo k tomu patrí...

Pamätaj, že ťa ľúbime...

Kedy mu niekto niečo také krásne povedal? Nemal potuchy...

XXIII.

Albus vykázol z postele a po špičkách zišiel na prízemie, len aby sa mohol usalašiť pred krbom. Vhodil doňho hrst' letaxu a zreteľne vyslovil želanú adresu.

Usmial sa, keď sa v plameňoch takmer okamžite objavila Scorpiusova nedočkavá tvár. „Ahoj,“ podzravil ho a plavovlasý chlapec mu odpovedal.

„Ahoj,“ zívola si pritom, ale stále sa usmieval. Už mal dvôdod. Dobré správy sa k nemu doniesli ešte včera spolu s nahusto popísaným listom, Albusovým krasopisom. „Páčil sa ti darček?“

Albus nadšene prikývol. „Tá súprava brk je nádherná, ďakujem.“

Scorpiusovi zažiarili oči. „To som rád.“

„A čo tvoj darček?“ vyzvedal Al.

Modrooký chlapec náhlivo prikývol. „Je skvelý! Zíde sa mi pri údržbe metly. Mimochodom, otec mi daroval novú. Neprídeš si ju vyskúšať?“

„Chceš mi povedať, že si mu o nás povedal?“ spýtal sa Albus prekvapene a Scorpius prikývol.

„Povedal. Pri večeri. Takže o tom vie už i stará mama.“

Al sa uškrnul. „A prežil si! To teda potom musí znamenať, že je všetko v poriadku?“

„Isteže!“ zvolal Scorpius nadšene. „Hoci musím priznať, že to bola veľmi zaujímavá večera. I keď sa tu nikto s nikým nehádal, ako u vás. Skôr mi to pripomínalo stretnutie anonymných alkoholikov, na ktorom sa zúčastnil tvoj strýko Dudley, a ktoré som úspešne odštartoval, keď som vyrukoval so svojím tajomstvom.“

„Aha, takže o čo vlastne išlo?“ Al sa usalašil na rohožke pred krbom pohodlnejšie a poskladal nohy do tureckého sedu.

„No, jednoducho som to na nich oboch vybalil. Povedal som, že ťa mám rád a ak sa im to nepáči, majú smolu,“ vystrúhal grimasu a dodal: „Tak nejako. Najprv zavládlo v jedálni hrozná ticho, ktoré prerušil až otec. Oznámil starej matke, že zrušil zasnúbenie a priznal sa, že miluje niekoho iného. Myslel som, že ho na mieste prekľaje, keď už neprekliala mňa, lenže ona tam sedela celkom pokojne. Iba počúvala. A potom dodala, že to vie. Myslel som, že otca trať šľak! Zúril. Ale ona dodala, že ju mrzí, ako mu riadila život. Vlastne mu jeho rozhodnutie schválila. Len stále netuším, kto je ten – *niekto iný*. Otec mi to nechcel prezradiť. Vraj, všetko sa dozviem, keď to vyjde.“

Al sa zamračil. „Chceš mi tým naznačiť, že aj tvoj otec je... na mužov?“

Scorpius pokrčil plecami. „Povedal by som, že áno. Ale s istotou to neviem. Tváril sa veľmi záhadne. A nedávno odišiel preč. Vraj ho to mrzí, ale musí to vyriešiť. Ale niečo viem.“

„Čo?“ Al bol celkom zaujatý novým zvratom v Scorpiusovej rodine. Napokon, ani u nich to nebolo inak. I oni boli celí vyvalení z otcovho *malého* tajomstva. No zlatým klincom toho priznania bolo až to, keď im povedal, s kým žije.

„Išiel do Rumunska,“ prerušil jeho myšlienky Scorpius. „Jasne som počul adresu, ktorú vyslovil pred krbom. Veď vieš, že máme v Bukurešti rodinu.“

Albus prikývol. „Fajn, takže to pozvanie platí?“

Scorpius prikývol. „Jasnačka. Kedy prídeš?“

„No, dnes sa chystáme k starým rodičom, ale večer by som hádam mohol.“ Mrkol na nástenné hodiny. Bolo pred pol druhou v noci.

„Myslíš, že by vašim nevadilo, keby si u nás aj prespal?“

Al pokrčil plecami a žalúdok mu stiaholo vzrušením. „Opýtam sa, dobre?“

Scorpius sa usmial. „Al?“

„Hm?“

„Lúbim ťa.“

„Aj ja teba, Scorpius. Dobrú noc.“

„Dobrá,“ rozlúčil sa a bol to Al, kto rozhovor ukončil. V duchu už uvažoval nad tým, ako presvedčí matku, aby ho do Manoru pustila.

Ginny, ktorá to mlčky tajne počúvala a nenápadne zaliezla nazad do kuchyne si povzdychla.

„*Chápavá. Musí byť chápavá a ústretová. Scorpius zjavne naozaj nie je taký bastard ako boli tí dvaja.*“

oooOOOoooOOOooo

Charlie sa vrátil do chyže premrznutý na kosť. Otrepal si z čižiem sneh a tiež z hune, ktorú mal na sebe. Zoblíkol sa a obrátil, aby sa uchýlil do kresla pred krb a ohrial si skrehnuté kosti. Lenže v nasledujúcej sekunde primrzol na mieste.

„Len ma vypočuj, dobre?“ zaznel ten nádherne mužný hlas, o ktorom si myslel, že ho už v živote nebude počuť. „Viem, že som sa správal ako idiot, ale mal som na to svoje dôvody. Ty si... nikdy si si ma ani nevšimol! Myslel som, že mám sväté právo vytrestať ťa, trucovať a zničiť život nielen sebe, ale i všetkým vo svojom okolí len preto, lebo som bol sám nešťastný! Túžil som po tebe celé roky! A potom sa dozviem, že si bol s mojou...“

Nedopovedal. Miesto toho sa ocitol v mocnom objatí urasteného krotiteľa drakov, ktorý sa naňho bez varovania vrhol.

Draco zastonal priamo do bozku, ktorý mu neoholený muž uštedril. Medzi bozkami rozoznával slová ako – *To sa mi sníva – Najkrajší vianočný darček – Túžim po tebe a Láska...*

Až po šialene krátkej chvíli si uvedomil, že sa nejakým zázrakom ocitli v širokej posteli a polonahý muž sa nad ním skláňa, zbavuje ho oblečenia, len aby ho mohol cítiť. Koža na koži, telo na telo.

A on sa zalykal nevýslovným šťastím.

Keď sa o niečo neskôr prebral z driemot, našiel sa v jeho hrejivom náručí. Charlieho nahý hrudník posiaty mäkkými chĺpkami sa dôverne tisol k jeho chrbátu. Usmial sa a vyzrel von oknom, za ktorým ešte stále vládla noc.

„Ahoj,“ zašepkal, keď sa stretol s roztúženým pohľadom blankytných očí.

Charlie Weasley sa naňho nádherne usmial a sklonil sa k nemu, aby ho pobozkal. Draco cítil jeho veľkú horúcu dlaň na svojom plochom bruchu. Jemne ho hladkala a provokovala. Pretočil sa na chrbát a ryšavý krotiteľ ho opatrne priľahol. „Nesnívalo sa mi to.“

Charliemu unikol z hrdla chrapľavý smiech sýty a sladký ako zázvorový sirup. „Ani náhodou. Ale rád ťa znova presvedčím o opaku. Tá zlomená noha postele je opravená, takže...“

„Takže?“ nadvihol obočie a roztiahol nohy v jednoznačnom prijatí jeho návrhu.

Charlie sa k nemu sklonil, aby si ukradol krátky bozk. Pohladil jeho bledé líca pokryté sviežim rumenom a zadíval sa do krásnej, i keď trochu bledej tváre. „Ako dlho sa môžeš zdržať?“

„Hádam to Scorpius ešte chvíľu vydrží bezo mňa. Potom mu to nejako vynahradím,“ povedal, keď sa dostavili výčitky, že uprednostnil vlastné šťastie pred časom stráveným so svojím jediným synom.

„Vie o mne?“

Draco pokrútil hlavou a jeho plavé vlasy zašušťali na bielom vankúši. „Ešte nie. Nechcel som nič vraviť, kým som nevedel, ako to s nami dopadne.“

„Múdro, pán Malfoy,“ odobril mu jeho konanie.

„Isteže. Moje inteligencia je priam povestná - ááách,“ zastonal, keď sa Charlie s veľavravným úsmevom otrel o jeho slabiny vlastným penisom, tvrdším a pulzujúcim bolestnou túžbou, ktorá mu klokotala v žilách.

Draco ho objal mocnejšie a zaryl nechty do jeho širokého chrbta, kým mu Charlieho jazyk kopíroval krivku hrdla. Keď sa nad neho znova dvihol, podopierajúc sa laktami, spokojne poznamenal: „Naozaj mám úžasné povolanie. Krotenie drakov je mojím osudom.“

A Draco sa nad tým krásnym nezmyslom rozosmial. Jeho smiech sa premenil na vzdych v sekunde, keď pocítil, ako doňho milenec znova opatrne vniká.

XXIV.

Marcus si narýchlo zbalil veci a kývol svojmu šéfovi, ktorý sa zhováral s Agnieszkou. Mal naponáhlo a on mu ešte stále nepodpísal dovolenku.

„Ak mi to nechceš podpísať, rovno to povedz, lebo inak...“

Harry sa uškrnul. „Oliver sa už nevie dočkať, čo?“

Marcusovi odľahlo, keď sa na predtlačenom formulári konečne ocitol Potterov podpis. „Čo on, ale ja! Tak veľmi sa na tú chatu teším. V Krkonošiach je vraj nádherne.“

„Plánujete aj nejaké túry? Počul som o nejakom prízraku, ktorého volajú Krakonoš. Ak pôjdete von, mali by ste si dávať bacha,“ varoval ho dobrosrdečne, ale Marcus pokrútil hlavou.

„O tej ohave som počul i ja, ale sú to len taľafatky. Určite. Okrem toho, neplánujem vyťahnuť nohy z postele.“

Harry sa rozosmial. Áno, to sa tak naňho podobalo.

Marcus odišiel a on ostal v práci do večera, kým ho nevystriedal zástupca. Bol to pokojný, ba dokonca nudný deň, takže mal fúru času a mohol premýšľať nad všeličím.

Štedrý večer strávil so svojou rodinou a hneď potom sa presunul na Grimmaudlovo námestie k Remusovi. Pripili si a zaujali miesta na pohodlnom gauči, prepínajúc televízne kanály, kým nenašli niečo, čo sa dalo pozerať.

Harry bol konečne pokojný. Rodina jeho nový stav v oblasti vzťahov veľmi nekomentovala, hoci sa rovnako ako predtým Ginny divili. Samozrejme. Nebolo to niečo, čo by sa dalo prehltnúť ľahko ako sladký cukrík.

Vlastne očakával odmietnutie, hnev a výčitky a možno z každého trochu, ba i viac. Lenže Ginny, ktorá už o všetkom vedela sedela obďaleč a zdalo sa, že je myslou niekde inde, Jamie pôsobil, že sa nevie rozhodnúť, čo si o tom myslieť, Al sa naňho díval tiež akosi inak a Lily tam sedela so sklonenou hlavou.

Prehovorila ako prvá a vlastne všetkých prekvapila. „Každý si zaslúži byť milovaný, však? Tak prečo nie ty?“

Harry sa pousmial. „Ďakujem.“ To bolo všetko, čo zo seba dokázal dostať.

Ocitol sa v novom stave a v novom vzťahu, ktorý ešte ani zďaleka nebol ucelený. Severus sa stále nerozhodol.

Bolo po pol ôsmej večer, keď na seba natiahol kabát a vybral sa z ministerstva domov.

Vonku snežilo. Zasa. A mrzlo. Vytiahol si golier kabáta a ruky strčil hlboko do jeho vreciek.

„Dočerta!“ zamumlal, keď sa pokýzol na zľadovatelom kúsku chodníka. Tešil sa na domov, na Rema a na punč. A prial si, aby...

Zastal na námestí, kde sa v parku týčil k oblohe krásne vyzdobený a vysvietený smrek. Jeho jagavá hviezda na samej špici svietila do diaľky.

Práve pod ním vyslovil jediné a najvrúcnejšie pranie. V duchu. V skrytosti srdca.

A potom sa premiestnil priamo pred prah dverí.

Remus ho privítal bozkom a pomohol mu z kabáta. Keď ho zbavoval šálu, ukradol si od neho bozk a vzal ho za ruku.

„Mám pre teba prekvapenie,“ povedal mu s takým tajomným úsmevom, z ktorého Harrymu stiahlo útroby. A nechal sa ním voviesť do salónu, kde stál ich nevelký umelý stromček, pripomínajúci skôr ozdobené ometlo.

Len čo Harry prekročil prah miestnosti, jeho oči sa stretli s pohľadom muža, ktorý postával očividne nervózny pri krbe, pohárik punču v ruke.

„Severus!“ vykrikoval a vrhol sa k nemu, čím spôsobil, že muž teatrálne prevrátil očami, pretože mu obsah pohára pri jeho nálete pokropil nielen ruku, ale i rukáv tmavomodrej košele, ktorú mal na sebe. „Prosím, povedz mi, že sa nemýlim. Rozhodol si sa?“ chrľil zo seba, kým sa od neho odťahoval.

Remus postával vedľa, opieral sa zadkom o opierku kresla a usmieval sa od ucha k uchu.

„Už to tak vyzerá,“ odvetil muž rezignovane. „I keď netuším, ako spolu dokážeme fungovať, chcem to skúsiť.“

Harry ho znova objal. „Ak ti ešte raz niekto povie, že si zbabelec, hoci len žartom, prisahám, že ho preklájam.“

„Pridám sa k tebe a to veľmi rád,“ dodal Remus a podišiel k nim. Oboch objal okolo pása a pobozkal.

„Hm, na toto by som si vedel zvyknúť,“ zamrmľal Severus zastretým hlasom, v nežnej opatere dvoch mužov.

„Hodlám ťa rozmaznávať, aby si nemal žiadnu príležitosť to svoje rozhodnutie oľutovať,“ povedal a Remus okamžite súhlasil.

Odviedli si ho ku gauču a usadili. Harry privolať pracne zabalený darček a podal mu ho. Severus prekvapene nadvihol obočie a zamračil sa.

„Ale ja pre vás nič nemám.“

„Ty sám si ten najkrajší vianočný dar, nelám si s tým hlavu,“ povedal Remus a pobožkal ho na líce. „A teraz si to otvor. Vyberali sme to spoločne.“

Harrymu zasvietili oči, Remus sa uškrňal.

A Severus vytiahol zo škatuľky strieborný kľúč previazaný červenou stužkou a fotku prekrásneho viktoriánskeho sídla, ktorý tí dvaja spolu pred časom vybrali.

„Ak sa ti bude pozdávať, presťahujeme sa tam v novom roku. Ak nie, nájdeme si niečo iné, čo ti bude vyhovovať. Ale mal by si vedieť, že tam máš vlastnú, veľkú pracovňu, knižnicu a samozrejme laboratórium a dokonca i pivničné priestory,“ oznámil mu Harry nadšene.

Severus chvíľu uprene na kľúč civel, potom si ho vložil do náprsného vrečka a pozrel na nich. „Tak fajn. A teraz k tomu sľúbenému rozmaznávaní,“ zapriadol, na čo sa Harry rozosmial a Remus sa k nemu naklonil, aby ho pobožkal.

Toto budú čertovsky krásne Vianoce! pomyslel si Harry a nebol sám.

*** Koniec ***